

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

28. ŘÍJNA 2007

Z obsahu:

Svatý Hilarius z Poitiers

Katecheze
Benedikta XVI.
při generální audienci
10. října 2007
- strana 2 -

Gilotina začíná padat

Dokument Evropské
rady „Stát, náboženství,
sekularizace a lidská
práva“ je vyhlášením
vátky katolické církvi
- strana 4 -

Portugalsko - zednáři -

Fatima (dokončení)

K 90. výročí
fatimských zjevení
- strana 5 -

**Modlitba k svatému
Michaelu archandělu**

Modlitba papeže
Lva XIII.
- strana 6 -

Milovat Boha v potu tváře

Svatý Vincenc de Paul,
světec charitativní lásky
- strana 8 -

**ALS - amyotrofická
laterální skleróza**

Setkání s Dr. Mariem
Melazzinim
- strana 9 -

Eucharistie a kříž

Bernhard Spinger
- strana 12 -

Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili... (Lk 18,10)

Dnes bych chtěl hovořit o velkém západním církevním Otcí svatém Hilariovi z Poitiers, jedné z velkých postav mezi biskupy IV. století. V konfrontaci s ariány, kteří pokládali Božího Syna Ježíše za tvora, třeba vynikajícího, ale pouze tvora, zasvětil Hilarius celý svůj život obraně víry v božství Ježíše Krista, Božího Syna a Boha jako Otce, který ho od věčnosti zplodil.

Nemáme k dispozici zaručené údaje o větší části Hilariova života. Starobylé prameny říkají, že se narodil v Poitiers pravděpodobně v roce 310. Pocházel ze zámožné rodiny a dostalo se mu dobrého literárního vzdělání, které je patrné z jeho spisů. Nezdá se, že by vyrůstal v křesťanském prostředí. On sám mluví o cestě hledání pravdy, která ho přivedla krok za krokem k poznání Boha Stvořitele a Boha vtěleného, který zemřel, aby nám daroval věčný život. Byl pokřtěn kolem roku 345 a zvolen biskupem v rodném městě kolem roku 353–354. V následujících letech napsal své první dílo *Komentář k Matoušovu evangeliu*. Jedná se o nejstarší komentář k tomuto evangeliu v latinské řeči, který se nám zachoval. V roce 356 se jako biskup účastní synodu v Béziers v jižní Francii, „synodu falešných apoštolů“, jak ho sám nazval z toho důvodu, že na něm převládali proariánští biskupové, kteří popírali božství Ježíše Krista. Tito „falešní apoštolové“ žádali císaře Konstance, aby biskupa z Poitiers odsoudil do vyhnanství. Tak byl Hilarius v létě 356 donucen opustit Galii.

Pastýř ve vyhnanství

Ve vyhnanství ve Frýgii, dnešním Turecku, se dostal Hilarius do styku s náboženským prostředím zcela ovládaným arianismem. I zde ho pastýřská starostlivost přinutila, aby důsledně pracoval pro obnovu jednoty Církve na základě správné víry formulované na Nicejském

Svatý Hilarius z Poitiers

koncilu. Tomuto cíli věnoval strukturu svého nejdůležitějšího a nejznámějšího díla *De Trinitate* (*O Trojici*).

V něm Hilarius líčí svou osobní cestu k poznání Boha a snaží se dokázat, že Pís-

mo jasně svědčí o Synově božství a o jeho rovnosti s Otcem, a to nejen v Novém zákoně, ale i na mnoha stránkách Starého zákona, ve kterém se již zjevuje Kristovo tajemství. Na adresu ariánů trvá na pravdivosti jmen Otce a Syna a rozvíjí celou svou trinitární teologii počínaje křestní formulí, kterou nám předal sám Pán: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

Otec a Syn mají stejnou přirozenost. A i když by se z některých úryvků Nového zákona mohlo zdát, že Syn je menší než Otec, Hilarius nabízí přesná pra-

vidla, jak se vyhnout zcestným interpretacím: některé texty Písma mluví o Ježíši jako o Bohu, jiné naopak zdůrazňují jeho lidství. Některé se odvolávají na jeho preexistenci u Otce; jiné berou v úvahu stav jeho ponížení (*kenosi*), jeho sestup až k smrti; jiné konečně ho kontemplují ve slávě vzkříšení. V letech svého vyhnanství napsal Hilarius také *Knihu synodů*, ve které reprodukuje a komentuje pro své spolubratry v Galii vyznání víry a jiné dokumenty spojených synodů na Východě kolem poloviny IV. století. Vždy pevně v opozici proti radikálním ariánům ukazuje svatý Hilarius smířlivého ducha v konfrontaci s těmi, kteří byli ochotni vyznávat, že Syn byl *podobný* Otcí v podstatě, a snažil se přirozeně přivést je k plné víře, podle které je zde nejen podobnost, nýbrž pravá rovnost Otce a Syna v jejich božství. I to se mi jeví charakteristické: duch smíření se snaží pochopit ty, kteří ještě nedospěli k pravdě, a pomáhá jim s velkou teologickou inteligencí dospět k plné víře v pravé božství Pána Ježíše Krista.

Podmínky pastoračního úspěchu

V roce 360 nebo 361 se Hilarius mohl konečně vrátit z vyhnanství do vlasti a ihned se ujal pastorační aktivity ve své církvi, ale vliv jeho učitelského úřadu se de facto rozšířil daleko za její hranice. Jeden ze synodů, slavný v Paříži v roce 360 nebo 361, znovu přijal mluvu koncilu v Niceji. Někteří starověcí autoři se domnívají, že tento obrat od arianství u galského episkopátu je třeba přičíst z velké části pevnosti a mírnosti biskupa z Poitiers. To byl nesporně jeho dar: spojovat pevnost ve víře s mírností v meziosobních vztazích. V posledních letech života sepsal ještě *Traktáty o žalmech*, komentář k padesáti osmi žalmům interpretovaným podle principů uvedených v úvodu díla: „Není

Pokračování na str. 7

Editorial

I lidé, kteří o evangeliu vůbec nic nevědí, používají jména některých jeho postav, protože zobecněla jako označení určité typické lidské vlastnosti. Tak např. Samaritán zůstává v obecném povědomí jako symbol milosrdenství, Lazar symbol bída a strádání, Jidáš je synonymem zrady.

Mezi takovéto prototypy patří i postava farizeje jakožto představitele člověka pokrytce. Jistě k tomu přispěl i v dnešních čteních zařazený úryvek, který Pán vypráví nikoliv jako podobenství, ale spíše jako výstražný příběh ze života. Sebevědomý farizeus přišel do chrámu vyjádřit své sebeuspokojení nad tím, že na sobě nenalézá žádnou z vin, které vidí všude kolem sebe. Svým děkováním by chtěl rouhavě zatáhnout Boha do sebeklamu, se kterým Bůh nemá nic společného. Problém je v tom, že svou spravedlnost posuzuje jen na základě svého vlastního subjektivního „zrcadla“, jehož obraz mu sice velice vyhovuje a imponuje, ale vůbec neodpovídá pravdě. V tom je jeho chování jakýmsi návodem pro všechny, kteří hledají způ-

sob, jak by si člověk mohl sám zařadit své domnělé ospravedlnění tím, že si prostě mravní kritéria přizpůsobí svým vlastním zájmům a potřebám.

Co by si však onen farizej počal, kdyby si všichni vyděrači, nepoctivci a cizoložníci z něho vzali vzor, přestali vydírat, podvádět a cizoložit a platili desátky ze všeho, co získali? Za co by pak děkoval Hospodinu? Od koho by pak odvozoval svou spravedlnost? Cizí hříchy nikdy není a nebude důkazem mé pravdy a spravedlnosti. To je způsob argumentace, který vynalezl ďábel a odtud má také jedno ze svých jmen (*diabolos* – pomlouvač). I ďábel by se chtěl před Božím trůnem ospravedlnit tím, že na nás ve dne v noci žaluje. Podobně všechna oprávněná i neoprávněná obviňování na adresu Kristovy Církve nejsou ničím jiným, než pokusem Božích a jejich nepřátel, jak ospravedlnit pokrytecky samy sebe. Proto také hříchy Církve budou vždy daleko více středem pozornosti než její ctnosti. Pro její údy ovšem tím více platí: „Běda vám pro pohoršení!“ -lš-

Pravda a spravedlnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo se povyšuje, bude ponížen.

Kolik to nemocných se potkalo s Ježíšem na jeho cestách od místa k místu! Vyhledali ho, aby si od něho vyprosili uzdravení z nejrůznějších neduhů. Dnes však Pán obrací tvou pozornost k nemoci, se kterou za ním nikdo nepřichází, ačkoliv je tak velice rozšířená. Je to totiž nemoc zákeřnější než jiné choroby, protože postižení žijí v přesvědčení, že se těší mnohem lepšímu zdraví než všichni ostatní. Je to nemoc zaslepeného sebeklamu, který je v rozporu se spravedlností i s láskou k Bohu a bližním. Nespoléhej na to, že tebe se to netýká. Právě naopak, pros Ducha Svatého jako nikdy předtím o dar otevřenosti a pravého poznání a přečti si s velkou pozorností Ježíšovo podobenství.

Nemoc, o které je řeč, vidíš na farizejovi, který hrdě kráčí chrámem, až stanul před samým oltářem. Přišel říct Bohu, jak velice je spokojený sám se sebou. Ve své soběstačnosti ani neví, oč by měl prosit, jen děkuje za své samolibé uspokojení, že není takový jako ostatní lidé.

Možná, že bys chtěl v této chvíli Bohu poděkovat, že nejsi takový jako tento farizej. Kdyby ses však podíval pozorněji, snad bys poznal, že ten, kdo takto mluví k Bohu před oltářem, není nikdo jiný, než ty sám. Přijmi tuto příležitost dívat se jednou na sebe tak, jak jsi zvyklý dívat se na druhé. To je jediný způsob, jak můžeš zjistit, zda tě nenahlodává choroba samolibosti. Je to sklon posuzovat druhé tak, že je srovnáváš sám se sebou, a přitom právě o to opíráš své vlastní hodnocení.

Ospravedlnění nespočívá v tom, že máš sám ze sebe dobrý pocit. Radost, která buduje na sebelásce, je více než opojná. Uvede tě snadno do klamného snu, jako bys všechno to, k čemu ses v okamžiku svého pomíjivého nadšení rozhodl, již doopravdy uskutečnil. Vidíš se předčasně tam, kam jsi ve skutečnosti teprve sotva vykročil. A i když poctivě vykročíš, nesmíš zapomínat: čím větší se ti zdá úsek, který jsi už podle svého zdání na cestě k dokonalosti urazil, tím menší je ve srovnání s tím, co ještě zbývá ujit.

Skutečnou a trvalou radostí tě může obdarit jen pravda, poznána a přiznaná. Nikoliv tvůj dobrý pocit tě ospravedlňuje. Dobrý pocit se může dostavit, až budeš ospravedlněn, protože se ti dostalo odpuštění.

Tato farizejská nemoc není pokušením vládných a průměrných věřících. Je to spíše léčka pro ty, kteří sami sebe řadí k těm lepším, až vzorným

katolíkům. Čím delší je tvůj seznam, co záslužného jsi už udělal a stále ještě děláš, tím méně místa ti zbývá na výčet toho, co jsi udělat měl a neudělal, o tom, co jsi vůbec udělat neměl, ani nemluvě. Možná se ti zdá, že si nejsi vědom ničeho, co by sis měl zvláště vyčítat, ale pozor! Není to proto, že pohled tvé sebelásky, unavený tím, jak důkladně zkoumá na dálku slabosti a špatnosti těch druhých, při pohledu zblízka na sebe sama je pojednou tak tupozraký, že není schopen rozlišit, kolik nedobrého a bezcenného je přímo ve tvém vlastním srdci?

I to, čím jsi byl skutečně obdarován, může se pro tebe stát svůdnou příležitostí shlížet se sám v sobě. Nezakládáš si na tom, že jsi křesťanem mezi tolika neznaobohy? Měla by tě naplňovat spíše bázeň, že neumíš náležitě nakládat s nezaslouženým darem křtu. Imponuje ti, že jsi ve vybraném společenství, a druzí k němu nepatří? Zamysli se, zda ti nevyhovuje tato společnost právě proto, že ti to lichotí. Necítíš se nadřazen nad jiné pro své znalosti? Poznáš to podle toho, že jejich otázky v tobě probouzejí netrpělivý údiv nad jejich neznalostí, takže odpovídáš způsobem, který je spíše ponižuje, než obohacuje. Zakládáš si na tom, že sis uložil pobožnosti a modlitby, které druzí nekonají? Možná právě proto ztrácejí na ceně. Můžeš si vypočítávat všechny své přednosti, ale jsi ochoten připustit, že Bůh to všechno může pokládat za nic a za prázdnotu?⁽¹⁾ Kterou z tvých předností a zásluh se mohl pochlubit odsouzenec, kterého ukřižovali spolu s Ježíšem? A stačila jedna jeho věta: „Pane, vzpomeň si na mne...“⁽²⁾, aby mu dal Pán přednost přede všemi a slíbil mu, co ještě nikomu neslíbil. Není to vlastně totéž, co přednáší Bohu docela vzadu celník, který se ani neodvažuje pozvednout oči k nebi a jen se pokorně modlí: „Bože, smiluj se nade mnou“?⁽³⁾ U Boha neplatí stranicťví. Kdo mu slouží z celého srdce, ten je Bohu milý.

Nespoléhej na to, že budeš moci jednou Pánu dokazovat, kolik bylo těch, kteří se s tebou nemohli ani srovnávat. Čím více jich bylo, tím více můžeš mít proti sobě žalobců, pokud jsi jim třeba jen ve skrytu srdce pohrdal tím, že se pěstoval svoji nadřazenost. Ve skutečnosti nemáš vůbec nikoho, nad koho by ses mohl vyvyšovat. I ten nejposlednější z posledních může mít při všech svých záporech jednu rozhodující přednost: jasné přiznání, že vůbec žádnou přednost nemá, a tak jen v upřímnosti svého srdce prosí: *Bože, smiluj se nade mnou hříšným, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království.*

Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce. Ať to slyší pokorní a radují se.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Iz 40,17; ⁽²⁾ Lk 23,42; ⁽³⁾ resp. žalm 34

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b-17.20-22a (řec. 12-14.16-18)

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stíznost. Tiseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6-8.16-18

Milovaný! Já už mám prolít v obět svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.‘

Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému.‘

Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

„(Nepřítele Církve) je možno potkat všude a ve všem. Dokáže postupovat násilně a rozbíjet. V posledních staletích se pokusil uskutěčnit duchovní a sociální rozložení jednoty tajemného Kristova organismu. Usiloval o přirozenost bez milosti, o rozum bez víry, o svobodu bez autority – někdy také o autoritu bez svobody. Je to nepřítel, který se stává stále konkrétnějším a bez skrupulí dal na program dne: Kristus ano, ale Církev ne! Později pak: Bůh ano, ale Kristus ne! A nakonec vystoupil s rouhavým heslem: Bůh je mrtev, nebo dokonce – Bůh nikdy neexistoval. A nyní stojíme tváří v tvář pokusu vystavět budovu světa na základech, o kterých můžeme bez váhání prohlásit, že jsou na prvním místě odpovědné za všechno ohrožení, které lidstvo tíží: hospodářství bez Boha, právo bez Boha, politika bez Boha.“

Toto řekl papež Pius XII. v promluvě o nepříteli Církve v říjnu 1952.

Svým odsouzením kreacionismu spolu s usnesením z 29. června tohoto roku o „Státu, náboženství, sekularizaci a lidských právech“ tlačí se Rada Evropy na pozici jediné platné morální instance ve Velko-Evropě.

Dogma se nazývá lidská práva. Lidská práva jsou mírou všech věcí. Podle nich se všichni musí řídit. Státy musí všemi prostředky usilovat o to, aby všechny skupiny, které se podílejí na procesu vytváření veřejného mínění, se řídily lidskými právy. Kdo to nedělá, musí být právem vykázan.

Zvláště dokument z 29. června 2007 je vyhlášením války Církvi.

Konstatuje se v něm, že „náboženství jednotlivce nebo volba nemít žádné náboženství je absolutně soukromá záležitost“. Náboženská svoboda však není neomezená, „protože náboženské principy, které v praxi znamenají porušení lidských práv, jsou nepřijatelné“.

Pro naši tak tolerantní a liberální společnost tedy existují ná-

Gilotina začíná padat

Dokument Evropské rady „Stát, náboženství, sekularizace a lidská práva“ je vyhlášením války katolické církvi.

boženské zásady, které jsou nepřijatelné.

Lidská práva – to je nejvyšší dogma dnešní doby. Toto dogma nepřipouští žádné kladení otázek – zda ještě respektuje

Boha anebo staví na jeho místo někoho jiného, v tomto případě člověka.

Co však znamenají lidská práva konkrétně? Brzy budou tato lidská práva přijata většinou evropských zemí do Charty základních práv EU, která je ještě více protikřesťanská než dřívější a je vymahatelně závazná pro všechny země, které ratifikují „zjednodušenou smlouvu“, jak byla na posledním evropském summitu v Bruselu projednána.

V této chartě je např. diskriminováno právo na život, protože nerespektuje nenarozené děti, které se mohou stát obětí potratu, ani staré lidi, protože z dřívější konvence byla škrtnuta klausu-

le, podle které „nikdo nesmí být záměrně usmrcen“. Tak se otevírají dveře k eutanazii a k sebevraždě s lékařskou asistencí.

Nová charta také počítá s právem uzavřít sňatek a založit rodinu, aniž by stanovila, že se musí jednat o muže a ženu, takže homosexuálové jsou oprávněni uzavírat sňatek a adoptovat děti, a to tím spíše, že nemohou očekávat žádnou diskriminaci také vzhledem k právu na svobodnou volbu sexuální orientace.

Dále se přiznává rodičům právo na výchovu dětí – za předpokladu, že budou respektovat „demokratické hodnoty“. Pak je tu ještě rovnoprávnost mezi mužem a ženou „ve všech oblastech“ včetně náboženství, za což může katolická církev děkovat feministkám, protože to má umožnit trestní stíhání Vatikánu za protiprávní diskriminaci, neboť Církev nepřipouští kněžské svěcení žen a jejich přístup k vyšším církevním úřadům.

Existuje také právo na rouhání, protože zpráva pana Puiga jasně vyjadřuje, že právo vyjadřovat se nesmí být nijak omezováno a nesmí se brát ohled na určitá dogmata nebo přesvědčení toho nebo onoho náboženského společenství.

To jsou některá nedotknutelná dogmata nového náboženství lidských práv, které nestrpí žád-

né otázky ze strany jiných náboženství, ať se jedná o jakékoliv z nich. Na tomto základě je zřejmě nepřijatelné, aby některá země „vypracovala své zákony zcela anebo zčásti tak, aby odpovídaly katolickému morálnímu učení“. Je tedy zcela vyloučeno, aby Malta sama rozhodovala o povolení rozvodu anebo Irsko o právu plodu na život.

Státy musí reagovat okamžitě, říká Rada: „Kde se výkon náboženství dostává do rozporu s lidskými právy nebo s veřejným zájmem, je první povinností vlády respektovat demokraticky vyjádřenou vůli občanů.“ Pokud se stane, že občané pokládají za dobré katolické zákony, jako na Maltě nebo v Irsku, pak v takovém případě musí být tyto země pokárány.

Vliv náboženských struktur nemůže nebo nesmí existovat, protože ony ohrožují svobodu ve společnosti. Aby se takovému riziku předešlo, „musí být přijato usnesení, že náboženským organizacím je zakázáno vměšovat se do otázek, které musí zůstat čistě světské“.

Nejedná se tedy o omezení „bezmezného“ nebo „přehnaného vlivu“, jde o jakýkoliv vliv náboženských hierarchů. O otázkách, které humanistické proudy zcela neprávem pokládají za čistě světské (jako je potrat, eutanazie, homosexuální sňatek), mohou se náboženské autority bavit s hrstkou přívrženců někde v koutě sakristie. Jinak riskují, že budou obviněny z homofobie a pohnány před Evropský parlament, jak se stalo biskupovi Mons. Leonardovi z Namuru anebo prezidentu italské biskupské konference, arcibiskupovi z Janova Mons. Bagnascovi (nebo budou dostávat výhrušné dopisy, jak se to v poslední době stalo).

Riskují také, že budou předvoláni před parlamentní vyšetřující komisí, která vyšetřuje vměšování příslušníků náboženských společností do politického života, jak se to stalo v Austrá-

lii v souvislosti se setkáním kardinála Pella, arcibiskupa v Sydney, s jeho kolegou arcibiskupem z Perthu.

A riskují, že budou postaveni před soud, jako se to stalo kardinálovi Norbertu Riverovi z Mexico City, který vyzval lékaře pracující ve veřejných nemocnicích, aby jednali podle svého svědomí a odmítli provádět potraty, které jsou nyní zákonem povoleny.

Šíří se tak krok za krokem „diktatura relativismu“, kterou pranýřoval kardinál Ratzinger ve své promluvě v konkláve, které ho zvolilo papežem. Je to diktatura, která dává lidským právům a demokracii přednost před jakýmkoliv náboženským principem. Zvolení představitelů jen na základě toho, že byli zvoleni, mohou vymáhat i ta nejhorší bezpráví jménem většiny.

Co zbývá církvím, jestliže se nemohou bránit nemravnému zákonodárství, které odporuje přirozenému i Božím zákonodárství? Přizpůsobit se. Rada zdůrazňuje: „Náboženství se musí pohybovat ve světle vědeckých a sociálních změn a vžit na vědomí nové zákony a nové hodnoty společnosti.“

Toto všechno bylo prodiskutováno a přijato právě o slavnosti svatých Petra a Pavla, dvou apoštolů, kteří prolili svou krev, aby vydali svědectví o Kristu a odepřeli sklonit koleno před vládcem, který se pokládal za boha naprosto stejně jako dnešní stát.

Gilotina už začíná padat. Buďto skloníme hlavu a obětujeme kadidlo novému idolu – lidským právům a budeme jednat proti katolickému svědomí, nebo budeme klást odpor tím, že budeme následovat volání papeže a chránit „hodnoty, které musí zůstat nedotknutelné a o kterých nelze vyjednávat“. To jsou především: respekt a obrana lidského života od početí až do přirozené smrti a rodina založená jako sňatek muže a ženy.

Podle Kath-net, 8. října 2007

Portugalsko – zednáři – Fatima

K 90. výročí fatimských zjevení

Události, ke kterým došlo v roce 1917 ve Fatimě, interpretovala vláda a vedoucí síly portugalského republikanismu (zednáři) nejen jako projev „katolického tmářství“, ale také jako porušení zákonů republiky. Matka Boží vyzývala k modlitbě růžence, a to byl postup, který portugalská vláda stihala jako trestný čin.

„Bílí mravenci“ v akci

Odvolaný ministerský předseda Alfonso Costa neskládal zbraně. Radikální republikáni, které řídil, opět zorganizovali síť bojových oddílů zvaných „bílí mravenci“. Jak píše znalec té doby prof. T. Wituch, „ozbrojenci byli řízeni a chráněni zednářskými lóžemi a placeni z veřejných fondů“. Jednou z jejich prvních akcí bylo narušování velikonočních slavností v celém Portugalsku v roce 1914.

Umírněnou republikánskou vládu svrhl vojenský puč v květnu 1915, který řídili zednářští důstojníci. V bojích v Lisabonu 14.–18. května zahynulo kolem 300 osob. Parlamentní volby v červnu přinesly opět vítězství radikálnímu křídlu Alfonse Costy. Velký odpůrce Církve

opět zaujal místo premiéra a již v listopadu začala poslední etapa pronásledování Církve v období 1. republiky.

Costa opět vyhnal ze země nejvýznamnější hierarchie: lisabonského patriarchu a biskupa z Porta. Byly zavřeny všechny katolické redakce a znemožněna činnost kněžského semináře. I za pouhé vlastnění růžence hrozilo vězení. „Bílí mravenci“ atakovali nejen duchovní, ale i věřící laiky. Do kostelů vhazovali během bohoslužeb bomby. Mnoho svatyní tehdy vyhořelo, ale ještě více jich bylo vykradeno a znesvěceno.

V důsledku aktivity „neznámých pachatelů“ zahynulo v Portugalsku v letech 1915–1917 více věřících a duchovních, než portugalských vojáků na frontách první světové

války v rámci tzv. expedičního sboru.

A právě za těchto okolností, v jakých se nacházela portugalská církev, 13. května 1917 v obci Fatima v diecézi Lisabon dostalo se třem dětem Lucii, Františkovi a Hyacintě zvláštní milosti zjevení Panny Marie.

„Žalostná komedie z Fatimy“

Události, ke kterým docházelo počínaje květnem 1917 ve Fatimě, si vykládali vládnoucí republikáni a vedoucí síly portugalského republikanismu (zednáři) nejen jako projev „katolického tmářství“ (ze kterého se snažila portugalská vláda lid vysvobodit), ale jako porušení zákonů republiky. Není divu: Matka Boží vyzývala k modlitbě růžence, a to je něco, na co republikánská vláda vyhlásila trestní sankce.

Vůči Fatimě vystupovali republikáni a zednáři v roli inkvizitorů a doslova jako „advocatus diaboli“. Starostou obce Ourem, na jejím území Fatima ležela, byl Arturo Oliviero de Santos. On byl vlastně první osobou, která jménem republiky „zkoumala“ fatimský zázrak:

Arturo Santos (povoláním kovář) vstoupil do lóže Velkého Orientu ve svých 26 letech. Založil odbočku lóže v Ourem. 13. srpna 1917 se osobně vypravil do Fatimy, kde formálně zatkł Hyacintu, Lucii a Františka. Pak děti převezl do Ourem, kde je podrobil několikadennímu výslechu. Hrozil jim, že pokud mu nevyjeví tajemství, která jim Matka Boží zjevila, bude je „smažit v oleji“. Neuspěl. 15. srpna 1917 na slavnost Nanebevzetí Panny Marie se děti vrátily domů. ▶

STRACH ZE STVOŘITELE NEBE A ZEMĚ

Evropská rada ostře odsoudila výuku kreacionismu na školách. Ve zprávě, kterou schválila 48 proti 25 hlasům, se praví, že kreacionismus se může stát ohrožením lidských práv. Ve zprávě se odmítá i tzv. „inteligentní plán“. Pro Evropskou radu existuje „vážné nebezpečí“, že výuka o tom, že svět byl stvořen, má za následek nebezpečné směřování víry a náboženství na jedné straně a vědy na straně druhé.

Ve zprávě, kterou připravila liberální poslankyně Lucemburška, se dále tvrdí, že nejvíce zastánců stvoření je mezi křesťany a muslimy a že boj proti evolucionismu se živí z „náboženského extremismu“. To může mít spojení „s pravicově extrémním politickým hnutím“. Kromě toho podle Evropské rady prý kreacionistická hnutí usilují o politickou moc, odmítají demokracii a chtějí zavést teokracii.

VOLXSBIBLE

V Německu byl vydán překlad bible, který používá slangové a vulgární výrazy, jaké jsou běžné v některých kruzích mládeže. Autorem je Martin Dreyer, zakladatel hnutí Jesus – Freaks, které se snaží misijně působit mezi z vulgarizovanou mládeží. Překlad poslali Svatému otci, který nevidí možnost využití takového překladu. Vatikánský koncil říká jasně: „Písmo svaté je třeba číst a vykládat ve stejném duchu, v jakém bylo napsáno.“

Modlitba k svatému Michaelu archandělu

Tuto modlitbu napsal papež Lev XIII. a zveřejnil ji 18. května 1890

► Vrchol útoků proti Fatimě začal v říjnu 1917 po slavném „slunečním zázraku“, který pozorovaly desetitisíce lidí. Po této nadpřirozené události uveřejnila „Portugalská federace volnomyšlenkářů“ manifest adresovaný „všem liberálně smýšlejícím Portugalcům“. Protestovala v něm proti „žalostné komedii z Fatimy“, která podle jejího soudu „není ničím jiným než církevním spiknutím, které má za cíl svrhnout vládu a přivést zemi k opětovnému navázání diplomatických styků s Vatikánem“.

Celá záležitost zjevení byla pro portugalské volnomyšlenkáře „žalostným a zoufalým pokusem ponořit Portugalsko ještě jednou do temnot minulých dob“. V závěru manifestu autoři píšou: „Osvobodme se sami a očistíme své myšlení nejen od směšné a hloupé finty, jakou je Fatima, ale vůbec od veškeré víry v to, co je mimopřirozené, a v údajného všemohoucího a vševědoucího Boha a vůbec ‚všechny bohy‘. Je to nástroj darebáků, kteří chtějí zneužívat lehkověrnost lidu.“

Nežůstalo pouze u deklarace a výzev. V noci z 23. na 24. října 1917 skupina zednářů z provincie Santarem se pokusila skácet strom, na kterém se Matka Boží poprvé zjevila třem dětem. Skáceli přitom omylem jiný strom. Další den uspořádali v Santarem rouhavý průvod, ve kterém nesli kusy pokáceného stromu z místa zjevení a oltář, který si tam věřící postavili. Pokřikovali přitom parodií na Loretánskou litanii.

Ani když se ukázalo, že „žalostná finta z Fatimy“ přitahuje na místo zjevení stále více lidí a přicházejí desetitisíce poutníků z celého Portugalska, lóže a vláda nerezignovaly z boje o „dobro portugalského lidu“. Když se chystala velká pouť k třetímu výročí zjevení do Fatimy a k hrobu dvou zemřelých dětí (František zemřel roku 1919 a Hyacinta v únoru 1920), byla tím repub-

Svatý Michaeli archandělu, slavný vůdce nebeských vojsk, chraň nás v tomto těžkém „boji, který musíme vést proti kníždům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší“ (Ef 6,12). Přispěj nám lidem na pomoc! Neboť Bůh

nás stvořil ke svému obrazu a podobnosti a „za drahou cenu nás vykoupil z otroctví ďábla“ (srov. 1 Kor 6).

Spojen s blaženými anděly veď nyní válku pro Pána, jako jsi ji vedl proti náčelníku pekelné pýchy a jeho andělům spojeným s ním k záhubě! „Ale oni neobstáli a přišli o svoje místo v nebi. Velký drak – starý had, nazývaný ďábel a satan, svůdce celé země, byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním“ (Zj 12).

Hleď, nyní se starý nepřítel a vrah lidí bouřlivě vztyčil. Změnil se v anděla světla a obchází se svým pekelným vojskem a loupí po celé zemi, aby na ní zničil Boží jméno a jeho pomazané, zmocnil se duší určených k věčné slávě a uvrhl je do věčné záhuby. Jako proud nečistoty roznáší ten zlostný drak jed své zkaženosti do duší a srdcí zkažených lidí, které svedl: ducha lži, neucty, rouhání proti Bohu, smrtonos-

ný dech prostopášnosti a požitkářství, všech neřestí a nespravedlnosti.

Všude roztroušení nepřátelé naplňují církev, nevěstu neposkrvněného Beránka, trpkosti a opájejí ji hořkosti. Jsou přístupní pro každou bezbožnost. Tam, kde bylo zřízeno sídlo svatého Petra a učitelský úřad k osvěcování národů, tam nyní stojí trůn jejich odporne bezbožnosti, aby mohli „bít pastýře a rozptýlit jeho stádo“ (srov. Zach 13,7).

Neporazitelný vůdce, stůj tedy s Božím lidem proti zlým duchům a přiveď ho k vítězství. Církev svatá tě uctívá jako strážce a ochránce. Oslavuje tě jako obránce proti zlým mocnostem na zemi i v podsvětí. Tobě svěřil Pán duše vykoupených, abys je doprovodil do nebeské blaženosti. Pros nálehavě Boha pokoje, aby rozdrtil satana pod našima nohama, aby již nemohl dále držet lidi v područí a škodit církvi! Přednes naše prosby před tvář Páně, aby se nám brzy dostalo jeho smilování, chop se draka, starého hada, který je ďábel a satan. Sputej ho a svrhni do propasti, „aby už nesváděl národy“ (Zj 20).

-sks- 38/2007

likánská vláda velmi znepokojena. Tento neklid přiměl ministra zahraničí Julia Ferreiru, aby napsal dopis starostovi Santosovi, ve kterém čteme: „Dověděli jsme se, že reakční živly ve vaší oblasti se chystají ke kanonizaci zemřelé vizionářky z Fatimy a k pokračování ohavného náboženského vykořisťování lidu, které začalo už dříve. Informujte mě, prosím, jaké etapy dosáhly tyto manévry, aby vláda mohla

rozhodnout o všech nezbytných krocích, které je třeba podniknout k ukončení tohoto nestoudného jezuitského triku.“

Velké obavy zachvátily i guvernér provincie Santarem, který nařídil starostovi, aby vydal zákaz pouti a vyslal do Fatimy oddíl republikánské gardy. Jak víme, Arturo de Santos se již dříve angažoval jako „upřímný republikán“ a „přítel světla“ a slavnostně provedl nařízený

úkol. Ozbrojení gardisté zablokovali Fatimu a těsně obstoupili zvláště místo zjevení. Svým podřízeným ve Fatimě poslal oficiální dopis, ve kterém sděloval, že „(...) v budoucnosti se žádná náboženská slavnost ve vaší farnosti nesmí konat bez vědomí mého úřadu. Informujte o mém nařízení všechny organizátory jakýchkoliv náboženských manifestací a oznamte mi každý incident, který má charakter pověřivosti a který se může projevit v souvislosti s tzv. fatimským zázrakem.“

Starostovi se za to dostalo uznání od vlády i od federace volnomyšlenkářů, která mu ve zvláštním přípisu vyjádřila hlubokou sympatii za činnost, kterou „v plném souladu s volnomyšlenkářskými pocity podnikl ve věci údajného fatimského zázraku, při kterém klerikální a jezuitská reakce zneužívá nevědomost lidu“.

Nežůstalo jen při slovech. 6. března 1921 skupina zednářů položila čtyři nálože: tři pod provizorní kapli a jednu pod strom, na kterém se Matka Boží zjevila a který se předtím nepodařilo skácet. Explodovaly jen tři a zničily kapli. Nálož pod stromem nevybuchla.

Již v prosinci v roce zjevení 1917 byl Alfonso Costa opět sesazen. Nová republikánská vláda povolila vyhnaným biskupům návrat do vlasti. Byl rovněž obnoven seminář a kněží mohli opět nosit kleriky i na veřejných místech. Byl změněn statut o správě farnosti a samozvané aktivity „neznámých pachatelů“ postupně ustaly. V červenci 1918 obnovilo Portugalsko své diplomatické styky se Svatým stolicem.

V roce 1935, čtvrt století po revoluci 1910 a osmnáct let po zjeveních ve Fatimě, zakázala vláda Antonia Salazara činnost zednářských lóží na území Portugalska. O rok později se na veřejná místa mohly vrátit kříže a do škol výuka náboženství.

Z Mitujcie się 4/2007
přeložil -lš-

Výzva k poslušnosti

Radio Vatikán = Vatikán připravuje interpretační notu ohledně Motu propria Benedikta XVI. *Summorum Pontificum*. Oznámil to Mons. Perl, sekretář Papežské komise *Ecclesia Dei*, která se stará o otázky spojené s latinskou liturgií podle misálu z roku 1962.

Německá internetová stránka *summorum-pontificum.de* přinesla 13. 10. 2007 tento rozhovor s Mons. Perlem:

Otázka: Budou taková provádečící nařízení nutná, protože mnozí biskupové a kněží, kteří jsou proti novým předpisům k ulehčení přístupu k tridentskému ritu, projeví odpor?

Mons. Perl: Inu, situace je pro každého jasná. Bylo přece samozřejmé, že po papežově Motu proprio dojde i k odporu. Někteří lidé byli na výsost potěšeni, jiní ne. Stačí si uvědomit, že papežovo Motu proprio nespadlo z modrého nebe, nýbrž že představuje výsledek dlouhodobého procesu.

Otázka: A proč není některými biskupy a mnoha kněžími akceptován?

Mons. Perl: To už byste se jich musel zeptat sám. Podle mého názoru se zde jedná o všeobecný problém. Dnes se v mnoha oblastech společnosti úplně ztratil smysl pro poslušnost a úctu k autoritě. Může se říci, že jen málo je těch, kteří jsou opravdu schopni poslouchat... Liturgie není něco, co se může uměle vytvářet, ale já myslím, to se může právem říci, že po II. vatikánském koncilu – tím o něm nechci vyslovit žádný negativní posudek – mše svatá byla na-

mnoze přestavěna na emocionální záležitost a při tom se mnoho ztratilo z její skutečné hodnoty jako oběti a daru...

Tatáž webová stránka pak na jiném místě 12. 10. referuje:

Arcibiskup Ranjith, sekretář Kongregace pro posvátné obřady, ve své přednášce v Den Bosch v Holandsku adresoval ostré výtky na adresu všech, kteří odmítají přijmout Motu proprio *Summorum Pontificum* ze 7. července 2007 v tom smyslu, v jakém je papež napsal. Řekl doslova:

„Motu proprio *Summorum Pontificum* o latinské liturgii ze 7. července 2007 je plodem hlubokého zamyšlení našeho papeže o poslání Církve. Nám, kteří nosíme purpur a nachovou barvu Církve, nepřísluší, abychom to zpochybňovali, projevovali neposlušnost, nechali toto Motu proprio vyznít do prázdna tím, že vypouštíme do prostoru svoje zvláštní triky a omezující pravidla, a to ani tehdy, když je vydá biskupská konference. K tomu nemají právo ani biskupové.

To, co Svatý otec řekne, to je třeba v Církvi uskutečnit. Jestliže tuto zásadu nedodržujeme, pak se stáváme nástrojem nikoho jiného než ďábla. To vede v Církvi k nejednotě a brání jí v tom, aby naplňovala své poslání. S tím zde nesmíme ztrácet čas. To bychom se chovali jako císař Nero, který si vyhrával na loutně, zatímco Řím byl v plamenech. Kostely se vyprazdňují, semináře zejí prázdnotou, kněží jsou stále starší a nové kněze nemáme.“

Připravil -jv-

DĚTI ODMÍTÁJÍ JESLE

Psychologové z mnoha zemí se shodují v tom, že jesle jsou něco, co děti vůbec nechtějí. Každé odloučení dítěte od matky je příčinou hlubokých a dlouhotrvajících stresů, které se projevují i v dospělosti. Dokládá to klinická praxe mezi občany bývalé NDR, kteří vyrůstali od malička v dětských zařízeních. Jsou situace, kdy jsou jesle nevyhnutelné, ale je stokrát lepší se omezit a zůstat s dítětem doma.

Kath-net

pochyb, že všechny věci, které jsou řečeny v žalmech, se musí chápat podle hlásání evangelia takovým způsobem, že ať je hlas, kterým mluvil prorocký duch, jakýkoliv, všechno se má vztahovat k poznání příchodu našeho Pána Ježíše Krista, k jeho vtělení, umučení a království a k jeho slávě a moci v našem zmrtvýchvstání“ (*Instructio Psalmorum* 5). Ve všech žalmech viděl tuto transparentu tajemství Krista a jeho Těla; tj. Církve. Při různých příležitostech se Hilarius setkal se svatým Martinem: právě v blízkosti Poitiers si našel budoucí biskup v Tours monastýr, který existuje ještě dnes. Hilarius zemřel v roce 367. Jeho liturgická památka se slaví 13. ledna. V roce 1851 ho blahoslavený Pius IX. prohlásil za církevního učitele.

Základ křestní víry

Mám-li shrnout podstatu jeho nauky, chtěl bych říct, že výchozím bodem jeho teologické reflexe je křestní víra. V *De Trinitate* Hilarius píše: „Ježíš, který přikázal křtít ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého (srov. Mt 28,19), to je ve vyznání Autora, Jednorozeného a Daru. Jen jediný je Autor všech věcí, protože jen jediný je Bůh Otec, od něhož všechno vychází. A jen jediný je náš Pán Ježíš Kristus, skrze něhož bylo všechno učiněno (1 Kor 8,6), a jen jediný je Duch (Ef 4,4), dar, který je ve všech... V ničem není možno najít nedostatek tak velké plnosti, ve které se scházejí v Otci, v Synu a v Duchu Svatém nesmírnost ve Věčném, zjevení v Obrazu a radost v Daru“ (*De Trinitate* 2,1). Bůh Otec, který je celá láska, je schopen v plnosti sdělovat své božství Synu. Jako obzvláště krásná se mi jeví následující formulace svatého Hilaria: „Bůh neumí být ničím jiným než láskou, neumí nic jiného než být Otcem. A kdo miluje, není závistivý, a kdo je Otec, je jím v jeho plnosti. Toto jméno nepřipouští kompromisy, ja-

ko by Bůh byl otcem v určitých aspektech a v jiných by jím nebyl“ (tamt.).

Proto Syn je plně Bůh bez jakéhokoli nedostatku nebo zmenšení: „Ten, kdo vychází z dokonalého, je dokonalý, protože kdo má všechno, ten mu dal všechno“ (tamt. 2,8). Jen v Kristu, Synu Božím a Synu člověka, nachází lidstvo spásu. Tím, že přijal lidskou přirozenost, sjednotil v sobě každého člověka, „stal se tělem nás všech“ (*Tractatus in Psalmos* 54,9). Právě proto je cesta ke Kristu otevřena pro všechny – protože On přitáhl všechny na své lidské srdce, i když je vždy nezbytné osobní obrácení: „Skrze vztah k jeho tělu je přístup ke Kristu otevřen pro všechny, pod podmínkou, že svléknou starého člověka (srov. Ef 4,22) a ukřižují ho na kříži (srov. Kol 2,14); pod podmínkou, že opustí dřívější skutky a obrátí se, aby s ním byli pohřbeni v jeho křtu s vyhlídkou na život (srov. Kol 1,12; Řím 6,4)“ (tamt. 91,9).

Věrnost víře křtu

Věrnost Bohu je dar jeho milosti. Proto svatý Hilarius žádá na konci svého traktátu o Trojici, aby mohl vždy zůstat věrný víře křtu. To je charakteristika této knihy: úvaha se přetváří v modlitbu a modlitba se vrací k víře křtu. Celá kniha je dialog s Bohem. Chtěl bych uzavřít dnešní katechezi jednou z těchto modliteb, která se tak stává také naší modlitbou: „Učiň, Pane,“ říká Hilarius inspirujícím způsobem, „abych zůstal vždy věrný tomu, co jsem vyznal v symbolu svého znovuzrození, když jsem byl pokřtěn v Otci, Synu a Duchu Svatém. Ať se ti klaním, náš Pane, spolu s tvým Synem; ať si zasloužím tvého Duchu, který vychází od tebe skrze tvého Jednorozeného... Amen“ (*De Trinitate* 12,57).

Bollettino Vaticano 10. 10. 2007
Mezitimulky redakce Světla

Celá řada osobností se zasloužila o velikost Francie v 17. století. Jmenujme alespoň některé: V literatuře jsou to Corneille a Molière, ve filozofii Descartes se svým slavným „myslím, tedy jsem“. Dále Pascal (významný také ve vědě) se svou slavnou definicí člověka jako „myslící třítny“. V politice je to Richelieu a Mazzarin.

A jak je tomu v dějinách církve? Zde je několik jmen: kardinál Pierre Berulle, vynikající reformátor církve spolu s Janem Eudesem, velký kazatel Jacques Bossuet. (Slavná je jeho věta: „Bůh píše rovně i na lidských křivých řádcích.“) A konečně svatý Vincenc de Paul. Je to nejsvětější a nejvýznamnější postava francouzské církve 17. století, neúnavný světec blíženské lásky, který dokázal vlit své charisma do mnoha svých synů (lazaristé) a dcer (Dcery lásky) v řádech, které působí ve světě dodnes.

Je to osobnost obdařená mimořádnou inteligencí, geniální a konkrétní současně, je to světec, který vnesl čerstvý vzduch do francouzské spirituality, příliš uvězněné ve své teorii, aby vykročila na cesty světa a vstoupila do nemocnic i do domů chudých rodin, které zchudly a zhrubly v důsledku mnoha válek.

Již samotná intuice „hodit“ své dcery do světa, aby dělaly praktický apoštolát a nezůstaly pouze u modlitby a pokání uprostřed klášterních zdí, jak tomu bylo dosud u mnišek, byla neobyčejně revoluční a byla to věc svatě odvahy i vnuknutí Ducha Svatého. Svatý Vincenc chtěl, aby jeho sestry byly „kontemplativní v akci“, jak bychom dnes řekli.

Jeho aktivita byla neuvěřitelná po stránce kvalitativní i kvantitativní. Mnoho aktivit v oblasti sociální péče, které církev praktikovala v další době, měly ve svatém Vincenci nejen svého iniciátora a realizátora, ale také geniálního učitele. Byl vlast-

Milovat Boha v potu tváře

Svatý Vincenc de Paul, světec charitativní lásky

ním zakladatelem Charity, která dnes představuje obrovskou sílu ve světě. On byl inspirátorem

Sv. Vincenc de Paul

dodnes velmi aktivních Konferencí sv. Vincence, které založil bl. Ozanam (1813–1853) a které představují velkou charitativní aktivitu laiků po celém světě.

Z pastýře stáda pastýř duší

Vincenc de Paul se narodil ve Francii v Pouy v roce 1581 vesnickým rodičům. První léta života žil ve venkovském prostředí a nějakou dobu byl také pastýřem ovcí. Jednou z možných cest sociálního vzestupu byl duchovní stav, a proto ho rodiče

orientovali tímto směrem. Studoval u františkánů a pak nastoupil na univerzitu v Toulouse. V roce 1600 se stal knězem. O čtyři léta později získal doktorát teologie. V těch letech byly jeho aspirace docela pozemské: chtěl se dobře ekonomicky zajistit a mít bohatou benefici, což bylo běžné u mnoha příslušníků kléru v té době. V této první fázi svého života byl velice ambiciózní a možno říci až kariérista.

Když přišel v roce 1608 do Paříže, byl pověřen funkcí správce a distributora almužny královny Markéty z Valois. Myslel si, že nyní je dobře situován, ale Prozřetelnost mu poslala do cesty kardinála Berulleho. Ten ho uvedl do kruhu reformátorů církve ve Francii a vyvolal v něm velké duchovní aspirace. Vincenc se velmi rychle zcela změnil a brzy bylo možno vidět první plody tohoto obrácení.

Obdržel totiž jednu farnost na pařížské periferii. A právě zde našel v práci pro chudé a prosté farníky konečně opravdové štěstí. Napsal: „Ani papež není tak šťastný jako já!“ Ale br-

zy nato mu opět kardinál Berulle poradil, aby přijal funkci kaplana v rodině Filipa Emanuela De Gondi, bohaté a vlivné osobnosti z rodu bohatých bankéřů, kteří přišli do Francie z Itálie spolu s Medicejskými. Filip byl velitelem francouzské flotily v hodnosti generála galejí. Jeho manželkou byla žena s hlubokým duchovním životem a pozitivně ovlivnila Vincencův další vývoj.

Dosáhl nyní významného postavení s dobrým ekonomickým zajištěním, ale necítil se ve své kůži, nebyl tak šťastný jako mezi svými chudými farníky. Proto tajně utekl a stal se opět farářem v chudé farnosti blízko Lyonu.

Nová situace netrvala dlouho, ale stačila k tomu, aby před ním otevřela nové horizonty. To, co nyní z celého srdce hledal, byla služba chudým.

Přispěla k tomu tato prozřetelnostní příhoda. Právě se chystal sloužit mši svatou, když mu sdělili, že ve farnosti je jedna rodina, která umírá v té největší bídě. Řekl to také věřícím. Zdálo by se, že to byla jedna z informací, které se ohlašují po mši svaté a na které se brzy zapomíná. Ale nebylo tomu tak.

Po nešporách se odebral k jednomu farníkovi, aby s ním navštívil tuto chudou rodinu. S překvapením zjistil, že mnoho žen se již odtamtud vracelo. To Vincence dojalo. A nejen to. Pomyslel na to, že služby lásky by se měly organizovat a především by neměly být jen nárazové, takže chudí pak zůstávají opět osamoceni. Organizaci těchto dobrovolných žen byl položen základ Charity ve Francii.

Pracovat pro Boha v potu tváře

Vincenc se rozhodl, že bude bojovat proti chudobě, kterou viděl kolem sebe, a to jak duchovní, tak hmotné. V roce 1625 založil misijní kongregaci pro vzdělávání lidu „lidových misiemi“. Ale nevědomost

Z MYŠLENEK SV. VINCENCE DE PAUL

Nestačí mi milovat Boha, když můj bližní ho nemiluje.

Boží díla je třeba konat nikoliv tehdy, když se to líbí nám, ale když se to líbí jemu.

Když budete prázdní sami od sebe, Bůh vás naplní.

Musíme být jako paprsky slunce, které se kladou ustavičně i na nečistoty, a nikdy se od nich neposkvrní. (Říkával to svým sestrám)

Hlavní cíl, ke kterému nás Bůh povolal, je milovat našeho Pána Ježíše Krista.

Je třeba posvěcovat naše zaměstnání tím, že v něm hledáme Boha, a vykonat je ne proto, abychom je viděli hotové, ale tak, abychom ho v něm našli.

Brzy poznáš, že láska k bližním je těžký ranec... Ale musíš si zachovat sladkost a úsměv. Dát někomu polévku a chléb, to ještě není všechno. To mohou dělat také boháči.

byla i mezi klérem, a to ne právě malá. Začal tedy organizovat soustředění pro budoucí kněze, která se brzy stala součástí jejich dlouhodobé přípravy (skutečně instrukční semináře).

V roce 1633 došlo k založení Dcer lásky. V tom mu pomáhala svatá Luisa Marillacová. Byla to na onu dobu zcela nová kongregace, která se věnovala apoštolské aktivitě pokládané dosud za nevhodnou pro ženy, protože je vystavovala intenzivnímu styku se světem, který by pro ně mohl být nebezpečný. Tyto ženy vykonávaly svou službu chudým po celá staletí až dodnes.

Vincenc, kterému říkali Monsignore Vincenc, se stal nyní významnou osobností, se kterou se radili králové a vlády, prostí funkcionáři i ministři, bohatí i chudí. Těšil se velké vážnosti a byl vyhledáván nejen v duchovních záležitostech, ale také jako rádce při řešení problémů v rovině politické, týkající se chudých a bezdomovců, kteří nescházejí v žádné společnosti. Právě pro tuto aktivitu ve všech druzích problémů si vysloužil ještě za života titul „Otec vlasti“.

Často byl volán ke dvoru a asistoval při smrti Ludvíka XIII. (1643), zvaného „Spravedlivý“. Zde u dvora poznal také kardinála Richelieu a ovlivnil v nejednom případě jmenování dobrých biskupů. Chtěl, aby to byli pastýři dobře připravení a hodni tohoto úřadu, kteří nejsou zapleteni do zájmů bohatých. Jeho politická „kariéra“ proto skončila, když se dostal do sporu s Mazzarinem, dalším politikem s velkou mocí jako Richelieu.

Vincenc poznal také sv. Františka Saleského. Tomuto velkému biskupovi ze Ženevy dluží nejméně za tři témata, která jsou součástí vincencovské spirituality: povolání ke svatosti pro všechny, muže i ženy, učené i nevědomé; pojetí a metodologii meditace; a konečně úsilí, aby lás-

ka k Bohu nebyla jen citová, ale aktivní, aby se přetvářela v konkrétní každodenní dílo.

Velkou radost mu působily lidové misie, které pořádal se svými duchovními syny. Jednalo se o nový styl pastorační aktivity: 15 dnů kázal v jedné farnosti, hlásal Boží slovo všem a vyučo-

Sv. Vincenc de Paul

val Boží lid o Bohu. Vincenc říkával: „Kázal jsem všude stejná kázání, která jsem obměňoval tisícovým způsobem: bylo to kázání o bázni Boží...“

Vincenc a jeho synové připravovali půdu a zasévali Boží slovo. Bůh mu dával vzrůst a docházelo k obdivuhodným obrácením. Mnoho pracoval, potil se, trpěl hladem a snášel nepříjemnosti a obtíže pro Boha: tak dával všem najevo, jak je třeba milovat Boha. Říkal: „Nestačí mi milovat Boha, jestliže můj bližní ho nemiluje.“

Přirozeně všechna jeho bohatá aktivita se opírala o intenzivní modlitbu soustředěnou především kolem tajemství trpícího Krista, kterého těšil a pomáhal mu v chudých. Ježíš Kristus a chudí, to byly dva pevné body spirituality a apoštolské horlivosti Vincence de Paul a zůstávají jimi dodnes. Světec zemřel v roce 1660 se jménem Ježíše Krista na rtech.

Z Maria Auxiliatrice 8/2007
přeložil -ls-

ALS - amyotrofická laterální skleróza

Žít je příliš krásné!

Setkání s Dr. Mariem Melazzinim

K dýchání potřebuje ventilátor, k jídlu má sondu v žaludku. Pohybuje se na invalidním vozíku a je odkázán na druhé. Ale to mu nebrání, aby v dvojí roli jako lékař i jako pacient se dal slyšet hlasem, který mu zůstal, že chce žít i s nemocí, která vede ke smrti.

Kolik to bylo rozruchu kolem Piergiorgia Welbyho, který onemocněl amyotrofickou laterální sklerózou (ALS) a žádal si zemřít, protože život v takových bolestných podmínkách se pro něho stal nesnesitelným.

Ale jsou zde další nemocní s ALS, kteří volají po odvaře a právu na život i v umírání. Symbolem tohoto boje je Mario Melazzini, primář v Day Hospital Oncologico S. Maugeri v Pavii, který byl před čtyřmi roky postižen touto drahou „dívkou“, jak nazývá svoji ALS. Je to nervová degenerativní choroba, která ho připoutala na invalidní vozík a redukovala jeho tělo na „nádobu“

Dr. Mario Malazzini

zbavenou možností volního ovládní. Jako lékař a nyní i jako pacient říká, že reálným problémem, který je třeba řešit, je opuštěnost rodin a osob, které trpí.

Je to milý, krásný člověk, který nastoupil velkou kariéru. Když se dověděl o své nemoci, která ho zachvátila, prošel mučivou cestou, která procházela kni-

hou Job, z níž pochopil, že život je dar a jako takový stojí za to, aby ho člověk žil vždy, za každou cenu. „Žít je krásné svým způsobem i v těle, které už necítím jako své.“

Navštívili jsme ho ve Veroně v domě rodiny Společenství Jana XXIII.

Jste stále zapojen v tomto boji za život?

S touto nemocí je spojena úplná odevzdanost, to jsem zjistil ihned, jakmile jsem onemocněl. To mě přimělo, abych tuto nemoc poznal. Není to nemoc pouze individua, ale také rodiny. Nemocný se potýká přímo s problémy, které tato nemoc správným způsobem nejen o samotném problému, ale i o způsobech, jak ho řešit.

Jaké jsou to problémy?

80% pacientů umírá během tří let od stanovení diagnózy, protože se jim nedostává v dostatečné míře nástrojů, které život usnadňují: jak si pomoci při dýchání pomocí ventilace, což dělám pomocí masky, jak vyřešit přiměřenou výživu pomocí sondy, která mi umožňuje vést život kvalitativně snesitelný.

Čím jste byl, než jste onemocněl?

Měl jsem život tvrdý, tvrdší než nyní. Vytyčil jsem si určité programy a těch jsem dosáhl, jak pokud jde o profesionální život, i pokud jde o rodinu. Mám překrásnou rodinu. Stal jsem se

primářem onkologického oddělení ve 39 letech. Prožíval jsem úžasnou pohodu jak profesionální, tak rodinnou, i když jsem nebyl spokojen, protože jsem chtěl dosáhnout stále více.

Jaké plány jste měl?

Chtěl jsem zajistit pohodu sobě, dětem, manželce, abychom se radovali z našeho manželského života. Měl jsem plán ve své práci: vytvořit skupinu klinických onkologů s cílem věnovat větší pozornost pacientům ve finálním stadiu. Pak z ničeho nic ve 45 letech mě navštívila tato „dívka“.

Jaké byly první příznaky nemoci?

Začal jsem ztrácet citlivost v levé noze. Hodně jsem sportoval. Jezdil jsem na kole a náhle jsem nebyl schopen dát nohu na pedál. Rozhodl jsem se podstoupit vyšetření, ale nezjistilo se nic, jen malý úbytek svalových enzymů.

Myslel jsem, že je to od páteře. Ale jen do té doby, než se problém přenesl i na pravou nohu. Musel jsem k chůzi používat hůl. Rozhodl jsem se tedy podstoupit všechna vyšetření. Došlo k strohému reálnému kontaktu pacienta se světem lékařů. Po hodinách čekání mi lékař řekl: „Vy jste doktor? Proč jste to neřekl?“ „A proč jsem to měl říkat?“ „Byl bych vás vzal přednostně.“ A pak se stejnou laskavostí mi řekl: „Provozujete sport?“ „Ano.“ „Tak se s tím rozlučte!“

Jak se nemoc vyvíjela?

Od jedné berly jsem musel přejít ke dvěma. „Musíte myslet na to, že budete potřebovat vozík,“ řekl mi rehabilitační pracovník. Během jednoho měsíce se situace prudce zhoršila. Jel jsem na hory se svými dětmi, aniž bych se s někým viděl. Ověřil jsem si, kolik času potřebuji na absolvování cyklistických cest pěšky nebo na vozíku. Když jsem se vrátil domů, začal jsem od pondělka používat vozík. Nejdříve jsem to pokládal za poráž-

MUŽ HVĚZD

Mario Melazzini se narodil v Pavii před 48 roky. Jeho manželka Daniela má 40 let, poznali se jako spolužáci na lyceu. Má tři děti: Frederiku (22), studentku medicíny, Michala (18) studenta lycea, Nicolu (12) studenta střední školy. Získal doktorát medicíny ve 24 letech a v 39 se stal primářem v onkologickém vědeckém ústavu Salvatore Maugeri v Pavii. Ve 44 letech se objevily první symptomy nemoci. Přesná diagnóza byla stanovena v roce 2003. Je to nemoc těžká k diagnóze i k přijetí. Zpěvák Ron mu věnoval píseň pro festival v San Remu: „Muž hvězd“.

PŘÁTELSTVÍ S RONEM

Poznali se před dvaceti lety při lyžování. Bylo 20 stupňů pod nulou. Ron stál ve frontě na vlek bez bundy a bez čepice. Doktor Mario neodolal a řekl mu: „Snaž se chytit anginu.“ „Nestarej se, jsem zvyklý!“ Večer ho volali jako lékaře do hotelu k těžkému zánětu mandlí. „Od té doby spolu prožíváme všechny bitvy,“ vypravuje Melazzini. „Je jako bratr a dal se k dispozici, aby seznámil veřejnost s ALS. Natočil CD s titulem: – Ale když řekneš láska – a všechny tantiémy plynou na ALS. Na tom CD je také rozhovor mezi mnou, Ronem a Renatem Zerem.“

ku, pak však ve srovnání s nemocí za vítězství.

Když jste si byl vědom degenerativních účinků nemoci na vlastní tělo, jak jste se začal dívat na život?

Znáť diagnózu bylo kruté. Myslel jsem si, že je to nemoc, se kterou se nedá nic dělat. Chtěl jsem nemoc urychlit. Nepřijímal jsem od nikoho pomoc. Než jsem se dostal na dno. Pomohli mi dva moji nejdražší přátelé. Ron, který mi vždy diskrétně stál po boku, a můj duchovní vůdce jezuita Silvano Fausti. Chtěl jsem žít daleko ode všech. Strávil jsem čtyři měsíce na horách. „Neseme ti Bibli,“ řekl mi duchovní otec. „Chceš-li, přečti si knihu Job!“ Bible ležela na nočním stolku měsíc. Pak jsem se rozhodl, že

ji otevřu. Job mi pomohl pochopit podstatu života.

Zjistil jsem, že mám štěstí, když mám nemoc, která ti bere všechno a činí tě vězněm těla. Je

Dr. Malazzini se svou ženou

to kontejner plný nul, ale bohatý na city. To je hodnota, která mi přišla s touto nemocí. Jako nemocný mám štěstí, že se potýkám

Dr. Mario Malazzini se svou ženou a přáteli

s vymezenými problémy: proč se nedat do služeb druhým?

V asociaci nemocných ALS?

Ano. Za deset měsíců jsem se stal národním prezidentem, i přesto, že moje nemoc postupuje. Když jsem poznal problematiku, kterou nemoc přináší, mohl jsem jít vpřed důstojným způsobem.

Případ Welbyho vyvolal velké pozdvižení. Vy jste oznámil, že ten, kdo chce žít, dělá kolem toho méně hluku než ten, kdo volí smrt...

Věřím v hodnotu života. Miluji všechny jeho projevy. Uvědomil jsem si, jak je důležité, aby křehká osoba pociťovala, že ji druzí berou vážně, aby cítila, že žije, i když musí žít v omezených situacích. Křičet po odvěze k životu a pomáhat žít, to dává sílu.

Kolem tohoto problému je mnoho dezinformací.

V tomto období se mluví o eutanazii, o terapeutické úpornosti, o asistované sebevraždě, seburčení a o autonomii pacienta, ale to všechno je obłudný zmatek.

Problém se instrumentalizuje. Je tu zájem normovat případ tak, aby se dospělo k eutanazii. Vytváří se vědomí, že nemocní, kteří se nacházejí v podobné situaci jako Welby, prožívají utrpení, které je neslučitelné s lidskou důstojností a s přijatelnou kvalitou života.

Je možné se vyhnout utrpení a bolesti?

Máme nástroje na zmírnění fyzického utrpení, ale také utrpení psychologického, které je mnohdy těžší než fyzické. Je potřebný osobní vztah k pacientovi, sdílení s jeho rodinnými příslušníky, protože se jedná o nemoc celé rodiny. Je to pomoc při nesení břemene pacienta a pak se již nemluví o terapeutické tvrdostnosti, protože je to podpora, která se poskytuje společně.

Jaké změny vám uložila nemoc?

Být závislý na druhých ve všech situacích. Přešel jsem jako pacient na druhou stranu a to mě naučilo vykonávat lékařskou službu. Pochopil jsem reálnou hodnotu života, naučil jsem se oceňovat i nejmenší věci. Programovat, ale nikoliv plánovat.

Jaký je tu prostor pro štěstí?

Večer jsem velice unavený, ale jsem šťastný. Šťastný se probouzím. S trochou myšlenek, protože cítím svou odpovědnost ve vztahu k druhým nemocným a také ke kolegům lékařům.

Jaký je váš vztah k dětem?

Oni jsou můj benzín, všichni tři, každý jiným způsobem. Z této naší společné zkušenosti s nemocí čerpají velké dobrodiní. Doufám, že utrpení, které prožívám pozitivním způsobem, je pro ně pozitivní zátěž. Velmi vyspěli.

Jakou roli hraje manželka Daniela?

Dodává mi sílu a jistotu. Nemoc může rozvrátit i nejlepší rodiny. Také u nás se o to pokoušela, ale Daniela byla vynikající. Snad právě kvůli její aroganci... Nemoc a utrpení není možné zvládat bez lásky.

Stojí stále za to žít?

Ano! Protože život je dar a jako takový musí být přijímán a prožíván od počátku až do konce. Je třeba ho žít s láskou a pozitivně, protože se musíme radovat z každého okamžiku. Ten, kdo věří v dobrého Boha, ho může prožívat s důvěrou. Ten, kdo nevěří, může děkovat, komu chce za dar, že byl poslán na svět.

Iste věřící?

Velice!

Víra vám pomohla přijímat nemoc?

Především přijímat smrt.

*Z Maria Ausiliatrice 8/2007
přeložil -lš-*

Panna Maria - zde jako Matka - je Matkou živou, která má srdce, a toto srdce nejen miluje, ale také trpí. Řekla totiž: „Drahé děti, moje srdce cítí bolest pro každého, kdo je daleko od mého srdce.“

Především vy, kteří jste rodiče, když vaše děti neposlouchají, když jdou po bludných cestách, také vy trpíte a více než oni, protože je milujete. Kdybyste je nemilovali, nebylo by ve vás utrpení.

Mnozí se mě ptají, jak mají pomoci svým vlastním dětem, které se vzdálily od Církve, od svátostí, od víry a rodiče kvůli tomu trpí. Hotový recept na to však neexistuje. To je právě to, co Maria zde dělá: ohlašuje, radí, volá, prosí, trpí: každé její poselství je prosba, se kterou se obrací na mne, na tebe. Maria nás nejen zve, abychom se modlili, ona sama jako Matka se modlí a trpí, když jsem daleko, když jsem uzavřený, když jsem v hříchu, když nechci naslouchat, nechci brát vážně to, co mi Matka říká.

V poselství, které nám dala skrze vizionáře o posledních Vánocích, nám řekla: „Také letos vám přináším v náručí novorozeného Ježíše: On je Král nebe a země, On je váš pokoj, jen On vám může dát pokoj...“

Mnozí potkali a zakusili tento pokoj, tuto radost právě zde, na tomto místě, které je, abych tak řekl, posvěceno zjeveními a přítomností Panny Marie.

Vzpomínám si na jednoho chlapce, který vstoupil do sekty New Age: on a členové této sekty přicházeli sem, do Medjugorje, protože, jak sami řekli, zde cítili pozitivní energii.

Tak sem přicházeli a modlili se růženec na vrchu zjevení, ale neřikali: „Pros za nás hříšné.“ Změnili tuto frázi a říkali: „Pros za nás, které miluješ.“

Ten hoch řekl, že jeho rodiče byli komunisté (zde u nás měli komunisté zakázáno chodit do kostela, křtít děti, mít svatbu

Setkání s paterem Ljubem (2)

Druhá část promluvy P. Ljuba Kurtoviče k italským poutníkům v Medjugorje

v kostele atd.). Proto ho do kostela přinesla babička a dala ho pokřtít. Vyrůstal u rodičů a vzdálil se od Církve. Řekl mi: „Moje babička chodila do Medjugorje na pouť, koupila mi obrázek Panny Marie a dala ho do mého pokoje. Nemělo to pro mě význam, ale ani mi to nevadilo, tak jsem ho v pokoji nechal.“

Ten chlapec mi řekl: „Jsem si jist, že babička se za mě modlila.“

Tento chlapec na hoře zjevení viděl při modlitbě růžence mnoho lidí, jak se modlí v nejrůznějších jazycích, i když přšelo, a řekl Bohu: „Otče, ty sis mě našel!“ Jako by se probudil, jako by znovu získal život, svůj duchovní život, opustil onu sektu. Když se obrátil, jeho babička už byla mrtvá.

Tento případ je pro mě potvrzením absolutní jistoty: když se modlíme, i když hned nevidíme plody své modlitby, není to nicméně modlitba marná: Bůh každou modlitbu vyslyší a není nutné, abychom my viděli toto ovoce. Plody přijdou, když o tom rozhodne Bůh, tehdy, když to bude i pro nás to nejlepší. Často je pro nás lepší, aby se neuskutečnila naše přání, ale ta přání, která má Bůh s námi: protože my nevíme, co je pro nás nejlepší: jen Bůh to ví, On je náš Stvořitel a také náš Otec!

Proto Maria říká: „Přicházím k vám jako Matka, která vám chce ukázat, jak velice vás miluje Bůh, váš Otec!“

Lásku můžeme vnímat jen srdcem, a proto ať naše modlitba je modlitbou srdce. Můžeme se modlit také rty, ústy, ale Bůh nepotřebuje naše slova, On potřebuje naše srdce. Proto naše

modlitba musí vycházet ze srdce, ze srdce, které miluje.

My však můžeme milovat jen tehdy, když se cítíme být milováni: osoba, která se necítí být milována, přijímána, není si jista touto láskou, může jen obtížně milovat druhé. Někteří milují sami sebe, přijímají sami sebe.

Právě proto přichází Maria, aby nás naučila správně milovat samy sebe. Říká nám: „Drahé děti, každý z vás je důležitý.“ Nesmíme dělat důležitými sami sebe, ale máme cítit, že jsme důležití pro Boha. Jsme drahocenní v Božích očích: každý z nás se svou modlitbou, jak to říká Maria: - Potřebuji vaši modlitbu, vaši spolupráci, vaše malé „ano!“ .

Skrze toto malé Mariino „ano!“ Bůh spasil svět. Skrze tvoji víru, i když se ti zdá maličká a nevýznamná, skrze to, co děláš, i skrze malé gesto může Bůh dělat velké věci. Říkám vám, že Maria zde od vás nečeká nějaké velké věci, ale abychom udělali to, co můžeme: Bůh udělá to, co je pro nás nemožné.

Právě v poselství z posledních Vánoc se k nám Maria obrátila a řekla: „Postavte mého Syna na první místo, drahé děti.“ Bez Ježíše se ani nemůžete stát svatými, ani najít pokoj, ani radost ze života, protože nás nespasí naše modlitby, nespasí nás naše dobré skutky, nespasí nás jen Ježíš, Ježíš v modlitbě, Ježíš v dobrých skutcích, které konáme, Ježíš v pouti, protože my potřebujeme Spasitele, potřebujeme Ježíše. Nemůžeme se spasit sami: to Maria nám přináší Ježíše.

*Z Medjugorje Torino 136/2007
přeložil -lš-*

Když chceme rozjímat o svátosti Eucharistie, musíme se dívat na kříž. Eucharistie je památka a oslava Kristovy oběti na kříži, její nekrvavé zpřítomnění. Při mši svaté se nescházíme jen proto, abychom měli společenství a při společné hostině si „připomněli“, co učinil Ježíš při Poslední večeři, nýbrž při mši svaté se „děje“ něco podstatného. Ukřižovaný a obětovaný Pán je skutečně přítomen pod způsoby chleba a vína a jeho oběť na kříži se zpřítomňuje.

Při Poslední večeři vzal Ježíš chléb a řekl svým učedníkům: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku“ (Lk 22,19). Ježíš věděl, že bude ukřižován, a vzal tuto oběť dobrovolně na sebe. Kristova smrt na kříži není tragický konec jeho života nebo zmaření jeho poslání, nýbrž jejich naplnění. Ježíš chtěl za nás umřít a vykoupit nás.

Kříž – znamení prokletí, nebo spásy?

Při tom všem nesmíme zapomínat, že smrt na kříži byl ve starověku ten nejhorší rozsudek a nejkřutější smrt, která mohla postihnout jen otroky a nejtěžší zločince. Všechno bylo organizováno tak, aby byla zřejmá ta nejvyšší degradace odsouzeného.

Pro židy k tomu ještě přistupovala kletba samého Boha, neboť v Písmu je napsáno: *Proklet je každý, kdo visí na dřevě* (Gal 3,13). Kříž byl proto nazýván „praníř“. Vědecká zkoumání prokázala, že neexistuje způsob smrti, který by byl bolestnější a křutější než ukřižování.

Vlastně je to paradox. My křesťané máme jako poznávací znamení popravčí nástroj. Proč? Protože Ježíš nás vykoupil skrze kříž, skrze utrpení a smrt na kříži. Proto je kříž pro nás lidí symbolem spásy. Když začínáme nějakou modlitbu, děláme znamení kříže, nebo když přijímáme požehnání, přijímáme je ve zna-

mení kříže, což je vlastně symbol utrpení a smrti. Ale skrze Ježíšovu smrt na kříži se kříž stal symbolem života. *V Kříži je spása, v Kříži je naděje, v Kříži je život*, říká jedna liturgická invokace. Jako křesťané nezůstáváme pod křížem stát, nýbrž vidíme v něm vykoupení a nový život: zmrtvýchvstání. Bez zmrtvýchvstání by kříž nebyl symbolem života ani spásy. *Per Crucem ad lucem – Skrze Kříž ke světlu*. Kříž nikdy neznamená konec.

Kříž – módní ozdoba, nebo vyznání víry?

Proto je pro nás kříž něco více než jen vnější znamení, nebo by alespoň měl být. V Innsbrucku bylo provedeno pouliční šetření pod titulem: *Kříž – módní ozdoba, nebo vyznání víry?* Čtvrtina dotázaných odpověděla, že nošení kříže je výrazem osobní víry, výrazem toho, že Ježíš Kristus za mne osobně umřel na kříži. A to je současně odpověď na otázku mnoha lidí, proč v naší víře hraje kříž tak velkou roli.

Již svatý Pavel poukázal na bláznovství poselství kříže, když píše Korintánům:

My naopak hlásáme Krista, a to ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost, ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „posetilá“ Boží věc je moudřejší než li-

dé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé (1 Kor 1,23–25).

V roce 1856 udělali vědci na Palatinu v Římě zajímavý objev. Když odstranili sutiny z jedněch starobyklých kasáren, objevili na zdi kříž. Byl do zdi vyryt primitivně hřebem nebo nějakým nožem. Na kříži visí muž, ale má oslí hlavu. Pod tím je napsáno křivolakým písmem: „Alexamenos se modlí ke svému Bohu.“ Je to karikatura, zesměšnění kříže. Vědci odhadují, že musí pocházet z let 123–126. Je to jeden z nejranějších obrazů kříže. Ale je to výsměch: Bůh na kříži? Takový Bůh je osel a ten, kdo se k němu modlí, také. V roce 1870 odkryli vědci na jiném místě jednoznačnou odpověď mladého křesťana Alexamena: Na podstavci jedné sochy boha války Marta byl vyryt hřebem nápis: „Alexamenos fidelis – Alexamenos zůstává věrný!“ (Hoffsummer, Kurzgeschichten, 1,45).

Jak pro tehdejší lidi, tak i pro mnoho lidí dneška zůstává nepochopitelné, jak se mohlo poselství o kříži, poselství o utrpení a smrti Ježíše Krista stát ústředním tajemstvím naší víry.

Kříž – bláznovství, nebo zjevení lásky?

Kříž je pro jedny bláznovství nebo hloupost. Jak se mohl Boží Syn tak ponížít a sám podstoupit tak strašnou potupnou smrt?

TURECKO

Vrah katolického kněze Andrea Sartoria se dal ve vězení vyfotografovat před tureckou vlajkou. Jak oznámil turecký tisk, poslal tento ještě nezletilý vrah fotografie z vězení své rodině. Otec je vyvěsil na svém pracovišti. Vrah se na nich divoce směje. Fotografie vyvolaly velkou kritiku. (kna)

KAŽDÝ DESÁTÝ

Jak vyplývá z ročenky o pronásledování křesťanů, každý desátý křesťan ve světě je diskriminován nebo pronásledován pro svou víru. Ročenka nese titul „Mučedníci 2007“ a vydala ji Německá evangelická aliance a Mezinárodní společnost pro lidská práva v Bonnu.

Eucharistie a kříž

Eucharistie – nekrvavé obnovení oběti na kříži

Pro ty druhé je kříž zjevením nekonečné Boží lásky k lidem. Protože Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).

Prostý pohled na kříž může nám lidem říct více o tajemství vykoupení, o Boží milosrdné a odpouštějící lásce než mnoho slov.

Jedna pravdivá příhoda nám pomůže k lepšímu pochopení:

Bylo to jednou uprostřed zimy. Starý muž se šel za ledového odpoledne projít se svým vnukem. Dědeček byl poněkud churavý. Jeho srdce už nepracovalo, jak mělo. Ale vnuk chtěl k rybníku, který byl zamrzlý. „Jdu se klouzat,“ zvolal vnuk, vytrhl se dědečkovi a běžel k ledové ploše. Dědečkovo volání přišlo pozdě. Vnuk se probořil a trčel v ledové vodě. Dědeček mu podal svou hůlku a pokoušel se dítě vytáhnout. Musel vynaložit všechnu sílu, aby se udržel na nohou. S velkým vypětím se mu nakonec podařilo vnuka z vody vytáhnout. V náručí s vynaložením posledních sil odnesl chlapce domů. Tomu pomohla horká lázeň, ale dědeček dostal těžký infarkt, kterému podlehl. Smutek jeho blízkých byl velký.

Po pohřbu chtěli příbuzní předměty z jeho pozůstalosti prodat nebo rozdat. Ale vnuk řekl: „Tato dědova hůl patří mně! S ní mi dědeček zachránil život a svůj přítom ztratil. Dokud budu žít, budu hůl opatrovat jako znamení jeho lásky ke mně!“

Myslím, že více není třeba vysvětlovat. Nyní chápeme, co může znamenat kousek dřeva – co pro křesťany znamená kříž.

Proto je kříž, na kterém nás Pán vykoupil, znaméním Boží lásky k nám.

Z-sks-40/2007 přeložil -lš-

Otázka samostatnosti

28. říjen připadá letos na neděli. Jelikož tedy nepřibyl občánům další den volna, namnoze jim to ani nepřipadne, že se slaví významný státní svátek. Po různých peripetiích je opět oslava výročí vzniku samostatného československého státu. Je to ovšem státní útvar, který už vlastně neexistuje a který ani v době své původní velikosti a mnohanárodní podoby si skutečné samostatnosti mnoho neužil. Historikové pro to najdou různá zdůvodnění, ale sotva kdo z nich pomyslí na důvod nejzávažnější. „Pravda vítězí“ – takové heslo vepsali naši předkové do státního znaku a později i na pomník zidealizované vzpoury proti Římu, který v srdci Prahy vystřídá sloup Neposkrvněné Panny, jež kdysi zachránila hlavní město od morové rány. Jsou ovšem i jiné a horší rány než mor. Ne že by ono naše heslo nebylo pravdivé, jenže ono platí o pravdě jako takové, ne však o čemkoliv, co si kdo ve vlastním zájmu za pravdu prohlásí. Pravdu o příčině našich trvalých národních trampot výstižně vyjádřil Žalmista dávno před vznikem Československé republiky: „Jestliže dům nestaví Pán, marně se namáhají ti, kteří ho staví.“ To je ta nejpravdivější pravda, která vždy vítězí. Pojali jsme svou „samostatnost“ hned na začátku tak široce, že v ní nezbylo místo pro Toho, který je jediný zárukou pravé pravdy a pravé svobody. K lůze, která křičela „Pryč od Říma“, se přidala i celá řada katolických duchovních a roztrhli bolestně už tak zraněné Kristovo tělo. Místo k Bohu a jeho Matce jsme tehdy vzhlíželi raději k Americe a spojencům, jenže ti nám kromě pochybné a vratké samostatnosti a svobody nadělili brzy i těžkou hospodářskou krizi, která se významným způsobem zasloužila o růst pravicového i levicového extremismu, které vyústily do strašné války a totalitních režimů. A tak nás brzy krutě pohltila nacistická říše a vyžádala si mnoho bolestných obětí.

Drive, než jsme se vzpamatovali z šestiletého běsnění krvelačné-

ho hnědého draka, už zde byl drak rudý a ten se v naší vlasti zabydlel podstatně déle, aby nám dal zakusit dosyta, jaká je podoba svobody z Východu, o které česká pokroková kulturní fronta a „dělnická třída“ tolik snily.

Dokud jsme byli za „železnou oponou“, mohli jsme přes ni pošilhávat do vytouženého „svobodného světa“, který projevoval sympatie našemu marnému úsilí vymanit se z komunistického područí. Trvalo to více než čtyři desetiletí, než konečně tato opona padla. „Okupanti“ po velkých tahanicích sice odešli, ale zanechali po sobě spoušť nejen ve vojenských prostorech, ale především v lidských duších. Navrátila se skutečně vláda našich věcí do našich rukou?

Listopadový převrat jsme hrdě nazývali „sametová revoluce“. S odstupem času je stále jasnější, že k tomuto zvratu spíše než naše hrdinství, obratnost a sametovost přispěla pohotová vypočítavost dosavadních mocipánů.

Když jsme pak rozhodovali o svém opětovném ústupu z úplné samostatnosti, vypočítávali nám zastánci EU všechny možné přednosti, které nám z toho vzejdou. Myslelo se přitom především na materiální výhody a na budoucí svobodu pohybu po celé Evropě. Měla to být také záruka, že se už neoctneme v podobném ideologickém útisku a nesvobodě, jaký nám připravoval po celá desetiletí marxistický režim. Splnila se tato očekávání? Zatím je tomu tak, že čím déle jsme ve společenství evropských národů, tím více nevycházíme z úžasu, jak velice jsme se mýlili. V Evropské unii, jejíž základy kladli kdysi nejvýznamnější katoličtí politikové, dnes vládnou Rada, která si počíná jako nástupce ideologického oddělení ÚV KSSS (viz strana 4).

Jak je to možné, že společenství zemí, které jsme pokládali za symbol svobody, může nakonec v základních filozofických a světonázorových otázkách vycházet v podstatě ze stejného základu jako marxističtí ideologové? Požadav-

ků, aby v evropské ústavě byly zakotveny křesťanské kořeny tohoto kontinentu, sotva vyhoví představitelé EU, pro které se existence Boha, nejvyššího Pána a Stvořitele všech věcí, stala postrachem (viz strana 5) a na náboženství se dívají nejen jako na opium neuvědomělých lidí, ale dokonce jako na nebezpečnou ideologii, která ohrožuje samu existenci „moderní demokratické společnosti“. Rada EU přichází s požadavkem „vědeckého světového názoru“, se kterým je podle jejich představ náboženství neslučitelné. Kontinent, který si do svého čela sám postavil politiku tak antikřesťanské, se ovšem sotva může dovolávat uznání křesťanského charakteru, zvláště když tito politikové se už dokonce opírají o názor většiny. Kde se stala chyba?

Zapomněli jsme totiž, že se v tomto svém pozemském putování nepotýkáme jen s lidmi. „My přece nevedeme zápas proti nějaké lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, které mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům.“ Když se marxistický bojový ateismus stal pro ďábla zkonstatelou a neplodnou starozitností, sám se postaral o účinnější a záluďnější strategii. Pro boj proti Bohu už nebude používat nátlak a nesvobodu, ale právě naopak, vsadí jako na vydobytou vymoženost na neomezenou svobodu a nezadatelná lidská práva. Komunismus sice sliboval ráj na zemi, ale těmto slibům už nemohli věřit ani jeho hlasatelé. Bylo třeba sáhnout po jiné cestě k blahobytu, tak aby tento blahobyt nebyl vzdálenou vidinou, ale byl na dosah ruky. Chamtivost jedněch a závist druhých je dostatečná hnací síla, která je schopná uštvat k smrti. Ďábel navíc dostal k dispozici prostředek, o jakém Marx mohl jen snít: v každé rodině má jednu nebo více kazatelů, ze kterých může den co den systematicky a dlouhodobě v podobě atraktivní zábavy a s využitím předních umělců a kumštýřů provádět své „politické školení“, připravovat, zasévat a zalévat s předstihem potřebný „názor většiny“. O jeho úspěšnosti svědčí velký počet lidí včetně mnoha věřících, kteří přestali

brát na vědomí, co je to ďábel, co je to hřích a co je to peklo, takže ho lidé poslouchají takřka na slovo. Nepříteli Boha a člověka jde o mnohem více než jen o hanebné a do nebe volající a zákonem chráněné hříchy proti životu. Jde mu o nastolení oné rouhavé mentality, že se stačí opřít o názor většiny, abychom si mohli suverénně rozhodovat o tom, co je dobré a co je zlé. Postavit se proti této většině znamená vyřadit se ze společnosti: takový člověk není brán na vědomí, jako by se dopustil odsouzeníhodné hanebnosti, a stýkat se s ním by znamenalo zkompromitovat se. Není dřívější ateistická propaganda proti tomu úplně žabařina?

Vývoj událostí nás staví před otázkou, zda rok 1989 nebyl spíše něco jako Pyrrhovo vítězství. Ďábel stahuje svou smyčku a lid se tím baví a jásá. Ocitli jsme se v novém prostředí nejrafinovanější nesvobody, ze které se už zde na zemi nemáme kam ohlížet, jako kdysi před třiceti lety. Pevný postoj na základě křesťanské víry začíná být pro některá povolání otázkou životní existence a není daleko doba, kdy se může stát otázkou bud – anebo pro každého věřícího katolíka. V tomto pohledu budeme zřejmě rozdělení na dva tábory: na ty, kteří si uvědomují tuto reálnou situaci, a na ty, kteří se jim smějí, že malují čerta na zdi. Kdyby šlo jen o čerta! Čert na zdi je směšný a nicotný, takže takové malování je vlastní spíše těm, kteří už nechťejí o skutečném ďáblu nic slyšet. „I Satan bere na sebe podobu anděla světla,“ upozornil nás apoštol Pavel. Čerta na zdi sotva maloval Pán, když nám řekl: „Bděte a mějte bedra přepásána, aby vás příchod Páně nepřekvapil.“ Je jen jedna skutečná a zaručená samostatnost, a to je svoboda Božích dětí. O takovou svobodu a samostatnost nás nemohou připravit ani pouta ani vězení, ba ani smrt nás nemůže odloučit od lásky Kristovy. Není lepšího vlastenectví, než využít tuto svobodu, aby Pán ještě našel v naší zemi víru, až přijde, alespoň u tak nezbytného minima, jaké mohlo kdysi zachránit Sodomu.

-/š-

TELEVIZE

NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 13.00 a 16.00 - 01.00
■ Denně: 8.00; 16.00 - Programová nabídka TV NOE
Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 28. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (14) 8.10 Na koberečku 8.25 Hugo a Berta - Stěhování (1. díl) 8.35 Čína 9.30 Hledači dobrých zpráv (4. díl) 9.45 Pro vita mundi s Mgr. Liborem Raclavským 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s členy Valašského krúžku z Nedašova a okolí (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (14) 12.50 Hornolidečko: Seninka 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Brazílie - Volání Boha 16.35 Hlubinami vesmíru (9) 17.35 Na misijních cestách s kardinálem Tomkem 18.05 Malé biblické příběhy (14) 18.10 Ježíš - království bez hranic (24/26) (P) 18.35 Kafebraun dozelela 19.00 Cesty za poznáním: Esovision 19.25 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 19.45 Nigérie - Dialog pro život (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (452) (P) 20.35 Sešli se, aby pomohli... (R) 21.35 Brazílie - Volání Boha 22.00 Bez hábitu: Kapucíni 23.05 Čína 23.55 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků 00.50 Exit 316 (8. díl): Strach 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 29. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Mladí - staří 8.30 Na koberečku (30) 8.45 Čteme z křesťanských periodik 9.00 Noční univerzita: Mons. Karel Herbst, SDB - Osoba Ježíše Krista 9.40 Hledači dobrých zpráv (4. díl) 10.00 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 10.25 Octava dies (452) 10.55 Pro vita mundi (51) - Mgr. Libor Raclavský 11.40 Hugo a Berta (1. díl) - Stěhování 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (26) - Mgr. Dagmar Tisovská 12.45 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Loď Boží 16.35 Jsem šťastný, buďte i vy! 17.05 Exit 316 (8. díl): Strach 17.25 Hornolidečko: Seninka 17.35 Bateria 18.05 Mladí - staří 18.35 Hugo a Berta (2. díl) - Malování 18.45 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 19.15 Křižovatky Martyň Špinkové 19.40 Hledači dobrých zpráv (4. díl) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kanada 21.00 Na koberečku (30) 21.20 Atlas Charity: Charita Bohumín 21.25 Přírodní krásy Ameriky (13/13) 21.55 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa ThD. - Život jako eucharistie 23.00 Sešli se, aby pomohli (2007) (R) 00.30 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 30. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kanada 8.55 Pro vita mundi (51) - Mgr. Libor Raclavský 9.40 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 10.10 Kulatý stůl na téma: Dívčí časopisy (IN) (R) 11.40 Hugo a Berta (2. díl) - Malování 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Zahrajte nám, muzikanti, vešle! Strážnice 2006 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Brazílie - Volání Boha 16.30 Pro vita mundi (51) - Mgr. Libor Raclavský 17.15 Křižovatky Martyň Špinkové 17.40 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 18.05 Dětská televize (říjen 2007) 18.35 Hugo a Berta (3. díl) - Vaření 18.45 Hledači dobrých zpráv (4. díl) 19.00 Léta letí k andělům - P. František Lízna, SJ 19.30 Maroko (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně (P) 21.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkem (2) (P) 21.40 Hornolidečko: Seninka 21.50 Exit

316 (8. díl): Strach 22.10 Tandem kvíz (14) 22.45 Hlubinami vesmíru (9) 23.45 Pro vita mundi (26) - Mgr. Dagmar Tisovská 00.30 Octava dies (452) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 31. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Charita Bohumín 8.10 Mladí - staří 8.45 Hlubinami vesmíru (9) 9.45 Exit 316 (8. díl): Strach 10.05 Cesty za poznáním: Stonehenge 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Jsem šťastný, buďte i vy! 12.35 Brazílie - Volání Boha 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa ThD. - Život jako eucharistie 17.05 Hledači dobrých zpráv (4. díl) 17.20 Štúdio AHA! (8) (P) 18.05 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn 18.15 Exit 316 (9. díl): Odvaha (P) 18.35 Mašinky (8. díl) 18.45 Mungu akubariky 19.10 Hornolidečko: Valašské Příkazy 19.30 BENEFIČNÍ KONCERT ve prospěch dostavby projektu: Gymnázium a odborné učiliště v Kinshase - Demokratická republika KONGO (L) 21.00 Kanada 21.50 Atlas Charity: Charita Karviná 21.55 Noční univerzita: Mons. Karel Herbst, SDB - Osoba Ježíše Krista 22.35 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.05 Tandem kvíz (14) 00.40 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 1. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Jsem šťastný, buďte i vy! 8.35 Dětská televize (říjen 2007) 9.00 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa ThD. - Život jako eucharistie 10.05 Kanada 11.00 Hornolidečko: Valašské Příkazy 11.15 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 11.40 Hugo a Berta (3. díl) - Vaření 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.05 Mungu akubariky 12.30 Maroko 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 17.00 Mladí - staří 17.30 Loď Boží 17.55 Tandem kvíz (15) (P) 18.35 Hugo a Berta (4. díl) - Muzicírování 19.05 Mungu akubariky 19.30 Octava dies (452) 20.05 Pro vita mundi (52) - Marie Kučerová, FMA (P) 20.50 Cesty za poznáním: Burj al-Arab 21.20 Mladí - staří 21.50 Křižovatky Martyň Špinkové 22.15 Atlas Charity: Charita Karviná 22.25 Exit 316 (9. díl): Odvaha 22.45 Jsem šťastný, buďte i vy! 23.15 Kulatý stůl na téma: Dívčí časopisy (IN) (R) 00.45 Na koberečku (30) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 2. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Křižovatky Martyň Špinkové 8.30 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 8.50 Mungu akubariky 9.15 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 10.20 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 10.50 Na koberečku (30) 11.05 Mladí - staří 11.40 Hugo a Berta (4. díl) - Muzicírování 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš - království bez hranic (24/26) 12.30 Tandem kvíz (15) 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Mungu akubariky 17.55 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 18.15 Exit 316 (9. díl): Odvaha 18.35 Hugo a Berta (5. díl) - Sportování 18.45 Kanada 19.40 Jsem šťastný, buďte i vy! 20.00

Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež, můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé - P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou: poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturitní vysvědčení • přijaté svátosti křtu, Eucharistie a biřmování.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA - 260, 480, 912 dílků.** Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky: Římskokatolická farnost, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč; trebicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru (10) (P) 21.05 Léta letí k andělům - P. František Lízna, SJ 21.30 Mungu akubariky 22.00 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 23.05 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 23.35 Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa ThD. - Život jako eucharistie 00.35 Octava dies (452) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 3. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (15) 8.10 Štúdio AHA! (8) 8.50 Ježíš - království bez hranic (24/26) 9.15 Cesty za poznáním: St. Petersburg (P) 9.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.55 Bateria (8) (P) 10.25 Tandem kvíz (15) 11.00 Pro vita mundi (26) - Mgr. Dagmar Tisovská 11.45 Mašinky (9. díl) 11.55 Malé biblické příběhy (15) 12.05 Maroko 12.35 Jsem šťastný, buďte i vy! 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům - P. Ladislav Herýán, SDB 16.30 Loď Boží 17.00 Noční univerzita: Mons. Karel Herbst, SDB - Osoba Ježíše Krista 17.40 CHKO Žďárské vrchy - Dářská rašelinistiště 18.00 Dětská televize (říjen 2007) 18.35 Mašinky (9. díl) 18.45 Přání (P) 19.05 Cesty za poznáním: St. Petersburg 19.30 Jiní lidé 20.00 Malé biblické příběhy (15) 20.05 Cesta k lásce (P) 20.40 Pěšák Boží 21.35 Mungu akubariky 22.00 Kanada 22.55 Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - Na cestě modlitby s Pannou Marií (P) 23.45 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 00.05 Tajemství gregoriánského chorálu 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 4. 11.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (16) 8.10 Na koberečku (30) 8.25 Hugo a Berta (5. díl) - Sportování 8.35 Kanada 9.30 Liparské ostrovy (P) 9.45 Pro vita mundi (52) - Marie Kučerová, FMA 10.30 Mše svatá z Nedachlebic (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (15) 12.50 Hornolidečko: Valašské Příkazy 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Mungu akubariky 16.35 Hlubinami vesmíru (10) 17.30 Na misijních cestách s kardinálem Tomkem (2) 18.05 Malé biblické příběhy (16) 18.10 Ježíš - království bez hranic (25/26) (P) 18.35 Cesta k lásce 19.00 Cesty za poznáním: Stonehenge 19.25 CHKO Žďárské vrchy - Dářská rašelinistiště 19.45 Nigérie - Dialog pro život (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (453) (P) 20.35 Bude LÍP - záznam Benefičního koncertu Evy Dřízgové-Jirušové (P) 21.35 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 22.40 Kanada 23.30 Kulatý stůl na téma: Dívčí časopisy (IN) (R) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

3. celostátní Misijní kongres dětí se konal 6. října 2007 v Brně

Tento Misijní kongres dětí se konal v duchu motta „Pošli mě, půjdu já“. Přijelo na 2000 účastníků z celé republiky, kterým přes 700 dobrovolníků a ochotných lidí připravilo hezké prostředí a přiblížilo život a problémy dětí v různých koutech světa. Po zahájení v 9.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla následovalo kromě pásma modliteb, písní a scénky přivítání vzácných hostů, mezi nimiž byli: apoštolský nuncius České republiky arcibiskup Diego Causero, rada apoštolské nunciatury Mons. Marek Soczyński, zástupci z mezinárodního Generálního sekretariátu Papežského misijního díla dětí v Římě – řeholní sestry Maria Teresa Crescini a Eliana Massimi, Skotsko reprezentovali dva zástupci národní kanceláře Papežských misijních děl Josephine McGrath a Joseph McGrath. Polskou čtyřčlennou delegaci Národní kanceláře PMDD vedla Anna Sobiech a z Národní kanceláře PMD na Slovensku přijeli P. František Kapusňák a Andrea Fojtíková. Akce se zúčastnili také naši diecézní ředitelé PMD a národní ředitel PMD v Česku P. Jiří Šlégr.

V 10.00 hodin čekala na malé účastníky misijní olympiáda. Pět brněnských kostelů plnilo pro tuto sobotu funkci pěti světových kontinentů: minoritský kostel představil Afriku, kostel sv. Jakuba Evropu, dominikánský kostel Austrálii a Oceánii, kostel sv. Tomáše Ameriku a příchodem do jezuitského kostela jste se ocitli v Asii. Každý kontinent nabídl originální celodenní program plný her a soutěží. Nezapomnělo se ani na misijní koláče, písně, divadelní pásma, koncert, modlitby a misijní jarmark. Děti například putovaly deštným pralesem, vyráběly barevné indiánské členky a šperky, důvěrně poznaly deset svatých misionářů, naučily se zpívat misijní hymnu i ve španělštině a do pokladničky ve tvaru velkého misijního bonbonu mohly věnovat své ušetřené dárky pro sirotky v Bangladéši. Během celého dne se na tento účel sešlo celkem 90 174 Kč. Děti, které se celoročně na Kongres připravovaly podle materiálů PMDD, zde odevzdaly dva metry dlouhou stuhu s vyluštěnou tajenkou a na památku si odnesly jinou, z kartiček Kintuadi zase stavěly most.

V 15 hod. se „kongresmani“ sešli v katedrále, kde setkání zakončili slavnostní bohoslužbou, které předsedal apoštolský nuncius České republiky arcibiskup Diego Causero. Tě se zúčastnili také emeritní arcibiskup královéhradecké diecéze Karel Otčenášek a biskup litoměřické diecéze Pavel Posád. Závěrečnou mši svatou zpestřilo 11minutové představení evangelia členy dramatického kroužku a misijně laděný obětní průvod, do něhož se zapojilo přibližně čtyřicet dětí. Právě ony nesly dary symbolizující modlitby za celý svět i dopis pro Sv. otce Benedikta XVI. a arcibiskupa Jana Graubnera, který je delegátem ČBK pro misie. Ochota a vstřícnost veliké řady dobrovolníků, kteří se do přípravy zapojili, umožnily takový malý zázrak, že se totiž celý svět „vešel“ na území několika farností v okolí katedrály.

Liturgická čtení

Neděle 28. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b-17.20-22a

Ž 34(33),2-3.17-18.19+23

Odp.: 7a (Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.16-18

Ev.: Lk 18,9-14

Slovo na den: *Kteří si na sobě zakládali.*

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!)

2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ev.: Mt 16,13-19

nebo jiná čtení z Lektionáře V

Slovo na den: *Co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi.*

Pondělí 29. 10. – ferie

(v brněnské diecézi: památka bl. Marie

Restituty Kafkové)

1. čt.: Řim 8,12-17

Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21

Odp.: 21a (Náš Bůh je Bohem spásy).

Ev.: Lk 13,10-17

Slovo na den: *Okamžitě se narovnal a velebila Boha.*

Úterý 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí

posvěcení katedrály)

1. čt.: Řim 8,18-25

Ž 126(125),1-2ab.2cd.3.4-5.6

Odp.: 3a (Velkou věc s námi udělal Hospodin.)

Ev.: Lk 13,18-21

Slovo na den: *Do tří měřic mouky.*

Středa 31. 10. – nez. pam. sv. Wolfganga

1. čt.: Řim 8,26-30

Ž 13(12),4-5.6

Odp.: 6a (Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!)

Ev.: Lk 13,22-30

Slovo na den: *Usilujte o to, abyste vešli.*

Čtvrtek 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)

2. čt.: 1 Jan 3,1-3

Ev.: Mt 5,1-12a

Slovo na den: *Jeho učedníci.*

Pátek 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46

Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18

Odp.: Ž 37(36),39a (Spravedlivým přichází spása od Hospodina.)

2. čt.: Řim 5,5-11

Ev.: Mt 5,1-12a

nebo jiná čtení z Lektionáře VI/2

Slovo na den: *Radujte se a jásejte.*

Sobota 3. 11. – nez. pam. sv. Martina

de Porres nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Řim 11,1-2a.11-12.25-29

Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18

Odp.: 14a (Nezavrhne Hospodin svůj národ.)

Ev.: Lk 14,1.7-11

Slovo na den: *To ti bude ke cti u všech u stolu.*

Breviář pro laiky

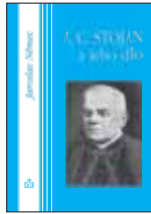
Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	28. 10.	29. 10.	30. 10.	31. 10.	1. 11.	2. 11.	3. 11.
Antifona	919	934	949	964	1573	1785	1012
Žalm	784	783	783	784	783	786	783
Ranní chvyly:							
Hymnus	920	935	949	964	1573	1582	1013
Antifony	920	935	950	965	1574	1786	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	1786	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1574	1789	1017
Antifona k Zach. kantiku	723	939	953	1569	1575	1789	1584
Prosby	924	939	953	969	1575	1790	1017
Záv. modlitba	723	939	954	1569	1575	1582	1584
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	1264	1792	1018
Antifony	925	940	955	971	1576	1792	1019
Žalmy	926	940	955	971	1265	1792	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1576	1795	1021
Záv. modlitba	723	943	957	973	1575	1582	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	959	1577	1583	1024
Antifony	916	929	945	960	1570	1796	1025
Žalmy	916	930	945	960	1570	1797	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1572	1798	1027
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	962	1572	1799	723
Prosby	918	933	948	963	1572	1799	1028
Záv. modlitba	723	723	948	963	1575	1582	724
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřená v roce 2007 o těchto sobotách: 27. 10. • 10. 11. • 1. 12. • 8. 12. • 15. 12. • 22. 12.

A. C. STOJAN A JEHO DÍLO

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Publikace seznamuje čtenáře se spiritualitou kandidáta svatosti, olomouckého arcibiskupa z 20. století A. C. Stojana. Autor knihy, který působil jako historik a pedagog na Kongregaci pro svatořečení v Římě, uvádí zde řadu příkladů, jež dosvědčují Stojanovu pověst svatosti i jeho přímou u Boha.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 112 stran + 4 strany černobílé obr. přílohy, 97 Kč

POUTNÍK TEMNOU NOCÍ

Brigitte Flourezová • Z francouzštiny přeložila Veronika Řeháková

Život a apoštolské působení paulánského řeholníka, blahoslaveného Mikuláše Barrého (1621–1686), který je zakladatelem Sester Dítěte Ježíše. V knize najdeme velké množství autentických myšlenek Barrého: úvahy, přednášky, dopisy duchovním svěřencům, poznámky a stručné písemné rady.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 126 x 189 mm, 176 stran + 8 stran černobílé obr. přílohy, 245 Kč

BLAHOSLAVENÝ STANISLAV

PAPCZYŃSKI (zakladatel mariánů)

Tadeusz Rogalewski, MIC • Z polštiny přeložila Jindra Hubková

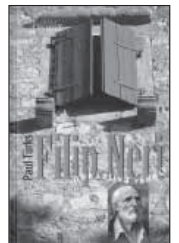
Autor knihy připomíná postavu zakladatele prvního polského řeholního institutu (mariánů) bl. Stanislava od Ježíše a Marie Papczyňského.

Karmelitánské nakladatelství • Barevné fotografie • Váz., 128 x 205 mm, 72 stran, 99 Kč

FILIP NERI - NAKAŽLIVÁ RADOST

Paul Türks • Z němčiny přeložila Eliška Vecheta

V poutavém životopise, čerpajícím z velkého množství pramenů, znovu ožívá plastický obraz sv. Filipa Neriho (1515–1595). Bývá nazýván Božím šprýmařem nebo mystikem v šatu blázna. Byl vyhledávaným zpovědníkem a mužem hluboké kontemplativní modlitby. V jeho oratoři se shromažďovala směsice nejrůznějších osob, od církevních hodnostářů po ševcovské učně a bezdomovce. Už za svého života byl pokládán za apoštola Říma a dnes patří k hlavním patronům Itálie.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 126 x 189 mm, 184 stran, 199 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.